Ἔφηβος

ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ 1945 — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 6

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ "ΕΚΠΛΑ,,

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΔΑΣΚΑΛΩΝ ΜΑΣ

Η ΠΗΓΗ

Μὲ χαρά, παιδιά, βλέπω ὅτι ὁ «Ἔφηβός» σας παρ' ὅλες τὶς ἐναντιότητες ξαναβγαίνει. Τώρα ποὺ ἡ ὀργάνωση τῆς ΕΚΠΛΑ σας μπῆκε μὲ τὴ βοήθεια τῆς καθηγητρίας σας Δίδος Παπαδημητρίου σ' ἕνα δρόμο καλό, ἐλπίζω αὐτὲς οἱ ἐναντιότητες—ποὺ ξέρετε πολὺ καλὰ πὼς οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς ὑπῆρχαν μέσα σας—νὰ ὑπερνικηθοῦν καὶ νὰ συνεχισθῇ ἡ ἔκδοση τοῦ Περιοδικοῦ σας ἀπρόσκοπτα καὶ κανονικά. Τὸ ἐλπίζω καὶ σᾶς τὸ εὔχομαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, γιατὶ ἕνα περιοδικὸ ξεχωριστὰ δικό σας, ποὺ νὰ συγκεντρώνει ὅλον τὸν παλμὸ τῆς σχολικῆς σας ζωῆς, εἶναι κάτι κοὺ θὰ σᾶς προσφέρει πολλά.

Θελήσατε πλάϊ στὰ δικά σας γραψίματα νὰ ὑπάρχουν καὶ μερικὲς γραμμὲς δικές μας, καὶ μοῦ ζητήσατε νὰ σᾶς γράψω κάτι. Ξέρετε πὼς τόσον ἐμένα, ὅσο καὶ τοὺς καθηγητές σας ποὺ θὰ μὲ ἀκολουθήσουν, μᾶς βάζετε σὲ μιὰ μεγάλη δοκιμασία ; Δὲν εἶναι εὔκολο πρᾶμα, παιδιά, νὰ συναγωνίζεται—γιατὶ ἔτσι θὰ συμβῇ, εἴτε τὸ θέλω, εἴτε δὲν τὸ θέλω ἀφοῦ αὐτὰ ποὺ θὰ σᾶς γράψω θὰ εἶνε πλάϊ σ' ἕνα δικό σας κομμάτι—ἕνας ἄνθρωπος ποὺχει φορτωθῆ μὲ χίλια-δυὸ πράματα νὰ διατηρήσει ὅλη τὴν δροσιὰ καὶ τὴν ἁπλότητα τοῦ δικοῦ σας γραφτοῦ. Τί νὰ γίνῃ ὅμως ; Θ' ἀγωνισθῶ, κι' ἐλπίζω τοὐλάχιστο νὰ πέσω ἐνδόξως. Κι' ἐλπίζω σὲ ἔνδοξη πτώση μου, γιατὶ θὰ σᾶς ἀπασχολήσω σήμερα μὲ μιὰν ἱστοριοῦλα—καὶ ξέρω πόσο σᾶς ἀρέσουν καὶ πόσο κοντά σας εἶναι οἱ ἱστοριοῦλες. Ἔτυχε νὰ τὴ διαβάσω δὲ θυμᾶμαι τώρα ποῦ, καὶ σημειώθηκε ζωηρὰ στὴ μνήμη μου γιὰ τὴν ἁπλότητα καὶ τὴ σοφία της.

Ἦταν μιὰ πολὺ ζεστὴ μέρα τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅταν συναντήθηκαν κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ τρεῖς κουρασμένοι ταξιδιῶτες. Ἔρχονταν ἀπὸ πολὺ μακρυὰ κι' ὁ δρόμος ποὺ πέρασαν μέσα στὴν καυτὴ λαῦρα τοῦ μεσημεριοῦ, τοὺς γέμισε σκόνη κι' ἱδρῶτα. Τὸ νερὸ τῆς πηγῆς ἔβγαινε κρουσταλλένιο κι' ἄφθονο, καὶ χυνόταν σὲ μιὰ πεντακάθαρη μαρμαρένια γοῦρνα. Ἀπὸ κεῖ ξεχυνόταν κι' ἔτρεχε γρήγορο καὶ χαρούμενο, σχημάτιζε μικρὲς λιμνοῦλες, ποὺ βρῆκαν μεγάλη χαρὰ νὰ κολυμπᾶν καὶ νὰ παίζουν κάτι πάπιες. Γύρω στὴν πηγὴ πελώρια πλατάνια ρίχναν μιὰ στέρεη σκιά.

Οἱ ταξιδιῶτες ξεκουράστηκαν στὴ σκιά, κι' ὕστερα πῆγαν νὰ δροσιστοῦν στὴν πηγή. Ἤπιαν καὶ καθάρισαν τὸ σκονισμένο τους πρόσωπο μὲ τὸ καθαρὸ νερὸ της. Κι' ὕστερα εἶδαν, πὼς πάνω στὴν πηγὴ ἦταν μιὰ πέτρα καὶ πάνω στὴν πέτρα ἦταν σκαλισμένα κάτι γράμματα, καὶ διάβασαν: «Νᾶχης τὴν πηγὴν αὐτὴ γιὰ παράδειγμα». Ἀφοῦ διάβασαν οἱ ταξιδιῶτες τὴν ἐπιγραφή. ἄρχισαν νὰ σκέφτονται τὶ ἄραγε νὰ σημαίνει.

Ὁ πρῶτος ταξιδιῶτης, ποὺ ἦταν καμμιὰ σαρανταριὰ χρονῶ κι' ἀπ' τὶς πραμάτειες ποὺ κρατοῦσε φαινόταν πὼς θᾶταν σίγουρα ἔμπορος, εἶπε: «Α! αὐτὴ εἶναι μιὰ καλὴ συμβουλή. Ἡ πηγὴ αὐτὴ δὲ σταματὰ ποτέ. Τὸ νερό της χύνεται ἀδιάκοπα, ἐνώνεται μὲ ἄλλες πηγὲς καὶ γίνεται ἔτσι ἕνα μεγάλο ποτάμι. Ὁ ἄνθρωπος σὰν κι' αὐτὴ πρέπει νὰ κυττάζει πάντα κι' ἀδιάκοπα τὶς δουλειές του κι' ἔτσι σιγὰ—σιγὰ νὰ γίνει πλούσιος πολύ.

Ὁ δεύτερος ταξιδιώτης ἦταν ἕνα παλικάρι ἴσαμε εἴκοσι - πέντε χρονῶν, κι' ἀπ' τὸ γεροδεμένο κορμί του ἔβρισκες εὔκολα πὼς ἦταν ἕνας τίμιος καὶ γερὸς δουλευτής. «Ὄχι» εἶπε. «Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ σημαίνει πὼς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ κρατᾶ πάντα καθαρὴ τὴν ψυχή του, τόσο καθαρή, ὅσο εἶναι τὸ νερὸ αὐτό. Τὸ καθαρὸ νερὸ ξεδιψάει καὶ δροσίζει ὅσους ξεκουράζονται καθὼς ἐμεῖς κοντὰ στὴν πηγή. Ἔτσι πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ δίνουμε χαρὰ στὸν πλαϊνό μας. Ἂν τὸ νερὸ αὐτὸ ἦταν θολὸ καὶ βρώμικο σὲ τί θὰ χρησίμευε ;»,

Ὁ τρίτος ταξιδιώτης, ἕνας γέρος μὲ μιὰ ἤρεμη καὶ γλυκειὰ μορφή, χαμογέλασε καὶ εἶπε : «Ὁ νέος αὐτὸς ἔχει δίκηο. Αὐτὸ τὸ μάθημα μᾶς δίνει ἡ πηγή. Εἶνε σὰ νὰ λέει : Κάμε τὸ καλὸ καὶ μὴν περιμένεις ἀνταπόδοση».

*
* *

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστοριοῦλα παιδιά. Κρατῆστε ζωηρὰ μέσα στὴν ψυχή σας τὰ λόγια τοῦ γεροῦ καὶ τίμιου παλληκαριοῦ. Εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη χαρὰ στὴ ζωή, νὰ νοιώθῃς μέσα σου τὴν καθαρότητα καὶ τὴ δροσιὰ τοῦ νεροῦ τῆς πηγῆς, κι' ἀκόμη μεγαλύτερη νὰ τὴ νοιώθεις νὰ χύνεται γύρω σου.

Μὲ τὴν ἀγάπη μου
Ὁ συνδιευθυντής σας
ΑΝΤ. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΠΟΓΕΜΑ

Εἶπα νὰ καθίσω ὥσπου νὰ γεμίσει ἡ Μόσχα τὸ χέρι.

Σκούπισα καλὰ—καλὰ τὰ πιάτα, σήκωσα τὸ τραπεζομάντηλο, μάζεψα τὰ ψίχουλα ἀπ' τὸν μπουφέ, τῆς ἔφερα τὸ κουτὶ ποὺχε τὸ ἐργόχειρό της—ἕνα κουτὶ ρὸζ ἀπὸ σοκολατάκια, μ' ἕναν πιερότο ζωγραφισμένο στὸ καπάκι—καὶ κάθισα κοντά της. Κεντοῦσε ριζοβελονιὰ ἕνα μαξιλαράκι ποὺ τῆς ἔφερεν ἡ μητέρα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Παράσταινε μιὰ κυρία ξεμπράτσωτη, μὲ μαλλιὰ σηκωμένα, κ' ἕνα παγῶνι πάνω σ' ἕνα σκαμνί. Γύρω—γύρω γιὰ τελείωμα, εἶχε μιὰ στρογγυλὴ γιρλάντα ἀπὸ τριαντάφυλλα. Κεντοῦσε πολὺ στρωτὰ ἡ ἀδερφή μου, οἱ βελονιὲς ἦταν πολὺ πυκνές, σὰν ὕφασμα. Τὸ φουστάνι τῆς κυρίας τόχε κάνει βυσσινί, τώρα γιόμιζε τὸ χέρι της μὲ κρεατὶ μουλινέ. Γιὰ νὰ ξεχωρίζει, τοὔχε περάσει ἀπ' ἔξω μιὰ μαύρη ρίζα. Μ' ἄρεσε νὰ τὴ βλέπω νὰ κεντάει καθαρὰ καὶ ταχτικά.

Γιατὶ ἦτανε καλοκαίρι, εἴχαμε σηκώσει τὶς βελούδινες κουρτίνες, εἴχαμε κλειστὰ τὰ ξώφυλλα τῶν παραθυριῶν, εἴχαμε ντύσει τὶς καρέκλες, τὸν καναπὲ καὶ τὰ κάδρα μὲ ἄσ-

(Συνέχεια στὴν 6η σελίδα)

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΜΑΣ

Βαστώντας τὶς διορθώσεις τοῦ περιοδικοῦ, ἀλλάζομε ἕνα ἀστεῖο, ρωτᾶμε ποιὸς πῆγε στὸ τυπογραφεῖο καὶ σκεφτόμαστε γιὰ πέμπτη φορὰ ἂν ἦταν καλὴ ἡ τάδε παράγραφος· ἀνάμεσά τους κάτι πολὺ παλιὸ ζωντανεύει μέσα μας. Ξεχασμένο ἀπὸ ἕνα χιλιοσυλλαβισμένο ἀναγνωστικὸ τῆς Γ', Δ' Δημοτικοῦ, δὲν καλοθυμᾶμαι : «Γυρνώντας ὁ Τάκης ἀπὸ τὸ ψάρεμα κεῖνο τὸ ἀπόγεμα, ἄνοιξε θριαμβευτικὰ τὸ καλάθι καὶ σήκωσε ψηλὰ ἕνα ψαράκι τοσοδούτσικο.

«Ἡ μητέρα, τὸ πῆρε γελώντας εὐχαριστημένη καὶ τὄψησε μὲ ὅλους τοὺς τύπους. Τὸ βράδυ, σὰν τὄφαγε ὅλο μονάχος του, ὁ Τάκης εἶπε γεμᾶτος χαρά : «Ποτέ μου δὲ γεύτηκα τίποτα νοστιμότερο, Μητέρα».—«Εἶναι γιατὶ μονάχος σου τὄπιασες, παιδί, κι' ὅλο τὸ πρωὶ προσπαθοῦσες» ἀπάντησεν ἐκείνη».

Καμιὰ φορὰ τ' ἀναγνωστικὰ λένε πολὺ ἀληθινὰ πράγματα. Μὴ δὲν εἴμαστε χαρούμενοι καὶ περήφανοι σὰν τὸν Τάκη τούτη τὴ στιγμή, καθὼς διορθώνομε ἕνα περιοδικὸ ὁλότελα δικό μας, ποὺ ἐμεῖς μονάχοι μας—τὰ παιδιὰ ἑνὸς ὁλόκληρου σχολείου—βγάλαμε ;

Τ' ἀναγνωσματάρι δὲν ἔχει συνέχεια· ἐμεῖς ὅμως εἴμαστε σίγουροι πὼς ὁ Τάκης τὸ βράδυ, πρὶν κοιμηθεῖ, βάστηξε τὴ μητέρα του καὶ τῆς ἔλεγε γιὰ τὸ ψάρι ποὺ τσιμποῦσε καὶ ξανάφευγε, γιὰ τὴ θάλασσα ποὺ ἦταν πολὺ ὡραία, γιὰ τὶς ἀτέλειωτες ὧρες ποὺ καθόταν καὶ περίμενε.

Συχνά, θυμόμαστε κ' ἐμεῖς τὶς πρῶτες μας συνεδριάσεις· τότε ποὺ σκεφτόμαστε πῶς ἔπρεπε νᾶναι αὐτὸ τὸ περιοδικό, καὶ γιατὶ ζητούσαμε νὰ τὸ βγάλομε. Καὶ ψάχναμε καὶ συζητούσαμε καὶ μαλώναμε. Ἔτσι σκεφτήκαμε τὸν ἑαυτό μας καὶ τοὺς ἄλλους, τὰ τόσα παιδιά, ποὺ θἄπαιρναν τὸ περιοδικὸ καὶ θέλαμε νὰ τ' ἀγαποῦν, νὰ νιώθουνε τὴν ἀνάγκη ποὺ ὑπῆρχε νὰ βγεῖ καὶ νὰ ὑφίσταται. Τοὺς μικρότερους, ποὺ γιὰ ν' ἀπολαύσουν κάτι, πρέπει αὐτὸ νὰ εἶναι πραγματικὰ ἀληθινὸ καὶ φυσικό, καὶ ποὺ περιφρονοῦν κάθε τι ποὺ δὲν καταλαβαίνουν.

Ἐμᾶς ὅλους, ποὺ ὅλο ρωτᾶμε καὶ ζητᾶμε κ' ἴσως ὑποφέρομε, ποὺ δὲν εἴμαστε οὔτε ἄνθρωποι, οὔτε παιδιά, οὔτε ζῶα παρὰ μόνον ὄντα ποὺ μέσα τους ἔχουν σηκωθεῖ κάθε εἴδους δυνάμεις, ποὺ μᾶς κάνουν ὅλο νὰ ψάχνομε καὶ νὰ γυρεύομε ἐκεῖνο ποὺ θὰ βρεθεῖ σὲ ἁρμονία καὶ θ' ἀπαντήσει σ' αὐτὸ ποὺ εἶναι μέσα μας καὶ μᾶς σπρώχνει σ' ὅλο τὸν πλατὺ κόσμο, πλάσματα ποὺ τώρα ἢ αὔριο θὰ σκεφτοῦνε καὶ θὰ δουλέψουνε. Ἐμᾶς ποὺ ἔχομε τὴ χαρά μέσα μας. Ποὺ φοβόμαστε μήπως μᾶς κοροϊδέψουν ἢ δὲν μᾶς καταλάβουν. Ποὺ δὲν θέλομε νὰ δείχνομε τίποτα. Ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ λεφτερωθοῦμε ἀπὸ τὴν ἐποχή μας καὶ μᾶς κυβερνάει αὐτή. Ποὺ ξέρομε πολὺ λίγα πράγματα.

Μὲ πόση χαρὰ καταλήξαμε στὴν ἀπόφαση νὰ ἐργαστοῦμε γιὰ ὅλα τὰ πάρα πάνω, κι' ὁ καθένας νὰ πεῖ τὴ σκέψη του, ἔτσι εἰλικρινὰ μέσα στὸ περιοδικό, νὰ μιλήσει γιὰ τὰ προβλήματά του· κι' ἀπὸ κεῖ νὰ σκεφτεῖ πάνω στοὺς ὅμοιους του, ποὺ τόσο τοὺς ξεχνάει· νὰ διηγηθοῦμε τὴν καθημερινή μας ζωή, ἔτσι ἁπλά, νὰ γελάσομε ἢ νὰ συγκινηθοῦμε.

Κι' ὄχι νὰ θέλομε νὰ κάνομε ἐπίδειξη γνώ-

«ΕΦΗΒΟΣ»

Διευθυντής: Γ. ΣΑΒΒΙΔΗΣ
Οἰκ. Διευθυντής: Π. ΚΙΣΚΗΡΑΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΑΞΕΩΝ:

Γ' γυμν.: Θ. Πάντος
Δ' » Φ. Παπαγεωργίου
Ε'α » Ζ. Σβώλου
Ε'β » Σ. Κωνσταντακᾶτος
Στ' » Ζ. Καραβίδα
Ζ' » Λ. Κολλάρου
Η' » Α. Κούρτης.

AMERIGO VESPUCCI

Τοῦ ΚΩΣΤΗ

Τί κι' ἄν δεύτερος βαδίζεις
Στὸ παρθένο μονοπάτι
Ποὺ ἄνοιξ' ὁ μεγάλος Πρῶτος;
Τί κι' ἄν οἱ ἀδερφοί σου
Θωροῦνε μαγεμένοι
Τὴ χλωμή του μορφὴ
Νὰ διηγιέται ἀπίθανες εὐτυχίες;
Τί κι' ἄν σκοτεινὸς
Σήμερα περνᾶς δίπλα στ' Ἄστρο;
Τί κι' ἄν ξέρεις
Πὼς ἡ τύχη μόχτηρὴ δὲν ἦταν
Δείχνοντας σέναν ἄσημο
Στοῦ νοῦ του μπρὸς τὴν πλατωσύνη;

Μὴ νοιάζεσαι

Ἡ στράτα
Ἄνοιξε γιὰ τὸ δικό σου πέρασμα
Οἱ εὐτυχίες ποῦ θὰ φέρεις
Σὰν γυρίσεις
Θάναι πολὺ ἀλιώτικες
Καὶ πιὸ μεγάλες
Ἀπ' τοῦ τρελοῦ κονκισταδόρου
Τὶς ὑποσχέσεις
Τὸ φῶς σου
Κάποτε θὰ λάμψει
Φωτίζοντας τὴ σκοτεινὴ λευκότητά του
Ἡ ζέστα τῆς ψυχῆς του
Ἄναψε τὴ φλόγα τοῦ σπαθιοῦ σου.

Πάσκιζε τώρα ταπεινὸς
Ἄκου μὲ πίστη τὴν καρδιά σου
Καὶ τότε
Θάσαι ἄξιος
Τὴ γῆς αὐτὴ
Νὰ τήν ποῦνε αὔριο
Ἀμερικὴ

Γ. Σ.
(Ζ' γυμνασίου)

σεων ἢ νὰ καραγκιοζίζομε τὴ ζωὴ τῶν μεγάλων—εἴμαστε τόσο διαφορετικοί—ἀλλὰ μέσα στὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ μας, νὰ ζεῖ ἡ ζωή μας καθώς γυρεύει τὸν ἑαυτό της καὶ τὰ μεγάλα πρότυπα ποὺ ὑψώνονται λάμποντας γύρω, τὴ φύση, τὴν ἰδέα καὶ τὸ Θεό.

Ἔτσι λέγαμε, καὶ τὴ σκέψη μας αὐτή, ἁπλὴ καὶ καθάρια, σᾶς τὴ δίνομε σήμερα, ἐλπίζοντας πὼς μὲ τὴν ἔκδοσην αὐτή, ἀποχτᾶμε ἕναν καινούργιο, ξεχωριστὸ φίλο.

ΖΩΗ ΚΑΡΑΒΙΔΑ
(ΣΤ' Γυμν.)

Ζήτησε προηγούμενα τεύχη τοῦ ΕΦΗΒΟΥ
ἀπὸ τὸν Κισκήρα τῆς δης

Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΤΟΠΕΙΟΥ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

Κοιτάζοντας τὸ ποικιλόχρωμο χάρτη τῆς Εὐρώπης, τῆς γηραιᾶς ἠπείρου, ὅπως λέγεται, τῆς ἠπείρου μὲ τὴ μεγάλη ἱστορία καὶ τοὺς πολλοὺς πολιτισμούς, κάτω-κάτω στὴ νότια πρὸς τὰ ἀνατολικὰ πλευρά της βλέπει κανεὶς ἕνα μικρούτσικο κράτος ποὺ λέγεται Ἑλλάς. Γύρω-γύρω βρέχεται ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ μόνο ἀπ' τὸ βόρειο μέρος της ἐπικοινωνεῖ ἀπ' τὴ στεριὰ μὲ τὴν ὑπόλοιπη Εὐρώπη. Σκορπισμένα στὴ θάλασσά της, μᾶλλον σὰν ἀπρόσεκτα πεταμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, βρίσκονται τὰ ὁλόασπρα χαρούμενα νησιά της, τὸ ἴδιο μικρὰ κι' αὐτὰ σὰν κι' αὐτήν. Πάνω τους ὅπως κι' ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα βρίσκεται πάντα ἕνας γαλανὸς οὐρανὸς ποὺ τὸ χρῶμα του πουθενὰ ἀλλοῦ πάνω στὴ γῆ δὲν μπορεῖς νὰ τὄβρης. Σ' αὐτὸν τὸν τόπο λοιπὸν πρὶν ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες χρόνια ξεκίνησε ἀπὸ τὰ βόρεια τῆς Εὐρώπης κι' ἦρθε κι' ἐγκατεστάθηκε μιὰ φυλὴ τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς ὁμοεθνίας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὀνομάστηκαν Ἕλληνες κι' ὁ τόπος αὐτὸς τῆς Εὐρώπης Ἑλλάς. Βρῆκαν κι' ἄλλους ἀνθρώπους ἐδῶ, ἀλλ' ἦταν τόσο ἐξασθενημένοι φυλετικὰ οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς γωνιᾶς αὐτῆς τοῦ κόσμου ποὺ ἢ χάθηκαν ἢ ἀφομοιώθηκαν, ἐντελῶς μὲ τοὺς καινούργιούς.

Ὅπως κάθε λαός, ἔτσι κι' αὐτοὶ ἔγραψαν κάποια ἱστορία. Ἱστορία εἶναι ἕνα πνευματικὸ γεγονός, ἄρα κάτι τὸ ἀνθρώπινο. Τὴν ἱστορία λοιπὸν καὶ ἰδιαίτερα τὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ τὴν προσδιορίζει ἡ φυλὴ καὶ τὸ τοπεῖον ποὖχει μεγαλύτερη σημασία γιατὶ ἐπιδρᾶ καὶ στὴ φυλή. Στὴν Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἢ καλλίτερα στὸν Ἑλληνικὸ πολιτισμὸ ἡ ἐπίδραση τοῦ τοπείου εἶναι τεραστία.

Τὸ ἑλληνικὸ τοπεῖο χαρακτηρίζει μεγάλη ποικιλία εἰκόνων μέσα σὲ μικρὸ χῶρο. Ἐπίσης τὸ πολὺ φῶς τοῦ δίνει ὅλα τὰ χρώματα μὲ τὶς ἀποχρώσεις τους ξεκάθαρα ἀλλ' ἁρμονικὰ δεμένα μέσα στὸ τέλειο γραμμικὸ σχῆμα.

Ἂν ἀνεβοῦμε σ' ἕνα ψηλὸ μέρος τῆς Ἑλλάδας σ' ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας, θὰ δοῦμε τριγύρω μας ὅλες τὶς μορφὲς ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς παρουσιάσει ἕνα τοπεῖο, μ' ὅλα τὰ χρώματά της πολὺ ἔντονα χωρισμένες μεταξύ τους, γραμμικὰ σχεδόν, μὰ μὲ μεγάλη ἁρμονία ταιριασμένες. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ φύση τοῦ Ἑλληνικοῦ τοπείου διαμόρφωσε τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμό.

Ἕνας πολιτισμὸς πάντα ἐξετάζεται πρῶτα, ἀπὸ τὶς τρεῖς κύριες ἐκδηλώσεις του, δηλαδὴ τὴν ἐπιστήμη, τὴν τέχνη καὶ τὴν θρησκεία του καὶ ὕστερα ἀπ' τὸν ρυθμὸ μὲ τὸν ὁποῖον ἐξελίσσεται.

Καὶ ἀρχίζοντας ἄς δοῦμε μὲ ποιὸ ρυθμὸ ἀναπτύχθηκε ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμός, ἄς δοῦμε καλλίτερα ἄν ὁ Ἕλληνας στάθηκε νεωτεριστὴς ἢ συντηρητικὸς καὶ τὶ ἐπίδραση εἶχε τὸ ἑλληνικὸ τοπεῖο σ' αὐτό.

Κατ' ἀρχὴν ξέρουμε ἀπ' τὴν Ἱστορία ὅτι ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἦταν μακρόχρονος καὶ σταθερὸς χωρὶς τὶς μεταπτώσεις καὶ τὶς ἀπότομες μεταλλαγὲς ποὖχαν οἱ πολιτισμοὶ τῶν μεγάλων νεωτερισμῶν. Ξέρουμε γενικὰ ὅτι ὁ Ἕλληνας στάθηκε συντηρητικὸς σ' ὅλες του γενικὰ τὶς ἐκδηλώσεις, πρᾶγμα στὸ ὁποῖο ἀναμφισβήτητα ἔχει μεγάλη ἐπίδραση τὸ τοπεῖο. Τὸ τοπεῖο εἴπαμε ἀρχικὰ τὸ χαρακτηρίζει *τὸ πολὺ φῶς καὶ τὸ ξεκάθαρο σχῆμα.* Αὐτὸ τὸ ξεκάθαρο σχῆμα ἔδωσε στοὺς Ἕλληνες τὴν ἱκανότητα αὐτὴ νὰ σκέπτονται πολὺ σχηματικὰ μὲ πολλοὺς ἀλληλένδετους ἐπαγωγικοὺς συλλογισμοὺς χωρὶς νὰ νάνακα τεύονται στὶς σκέψεις τους τὰ μεγαλεπήβολα σχέδια καὶ οἱ φαντασιώδεις συλλήψεις ἰδανικῶν τύπων, ἡ πραγματοποίηση τῶν ὁποίων χαρακτηρίζει τοὺς νεωτεριστές.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐπίδραση τοῦ τοπείου μαζὺ μὲ τὴν προσκόλληση τοῦ Ἕλληνα στὶς παραδόσεις του, τὸν ἔκαναν συντηρητικό, ὄχι ὅμως καὶ χωρὶς ἐξέλιξη σὰν τὸν Αἰγύπτιο ποὺ δυὸ χιλιάδες χρόνια εἶναι προσκολλημένος στὰ ἴδια καλούπια καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φύγη ἀπ' αὐτά. Ὁ Αἰγύπτιος εἶναι τέτοιος καὶ ἔτσι τὸν ἔχει διαμορφώσει τὸ τοπεῖο του. Ἡ πολὺ θολὴ ἀτμόσφαιρά του δὲν τὸν ἀφίνει νὰ δῆ καὶ νὰ σκεφθῆ πολλὰ πράματα καὶ σύγχρονα τὸν ναρκώνει. Ἔτσι μὲ τὴν ἀντίθεση αὐτὴ βλέπουμε πὼς τὸ τοπεῖο κάνοντας τὸν Ἕλληνα συντηρητικό, ἐπιδρᾷ στὸ ρυθμὸ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐξετάζοντας τώρα αὐτὸν καθ' ἑαυτὸν τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμὸ στὶς κύριες ἐκδηλώσεις του, βλέπουμε ἀρχίζοντας ἀπ' τὴν ἐπιστήμη ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀσχολήθηκαν καὶ στάθηκαν θεμελιωτὲς μόνο στὶς ἐπιστῆμες τὶς τέλεια ξεκάθαρες λογικὰ καὶ μορφοποιημένες. Ἡ Γεωμετρία, ἡ κατ' ἐξοχὴν σχηματικὴ ἐπιστήμη ἔφτασε στὸ ἀνώτατο ἐπίπεδό της ἀπ' τοὺς Ἕλληνες. Ἡ Φυσικὴ ἐπίσης τοὺς ἀποσχόλησε πολύ, ἐνῶ ἀντίθετα ἡ Ἄλγεβρα, ὁ ἀπειροστικὸς λογισμὸς κι' ὅλες αὐτὲς οἱ ἐπιστῆμες ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἄπειρο, ποὺ φεύγουν ἀπ' τὸ λογικὸ καὶ πᾶνε στὴ φαντασία ἀναπτύχθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἄραβες. Αὐτοὶ χαμένοι μέσα στὴν ἔρημο ἔγιναν μυστικιστὲς καὶ μὲ μεγάλη φαντασία, γιατὶ αὐτὴ ἡ ἔρημος τοὺς ἀφήρεσε ἀπὸ τὴ σκέψι τὸ σχῆμα καὶ τοὺς ἔβαλε τὸ ἄπειρο. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης, ποὺ ζοῦνε μέσα στὴ καταχνιὰ τοῦ τοπείου τους, μακρυὰ ἀπὸ κάθε τι καθαρὰ σχηματικό. Κι' ἡ φιλοσοφία τῶν Ἑλλήνων στάθηκε κι' αὐτὴ ἐντελῶς ξεκάθαρη μὲ σαφεῖς ἀπαντήσεις σ' ὅλα τὰ προβλήματα ποὺ τὶς παρουσιαζόντουσαν, χωρὶς νὰ χάνεται μέσα στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της καὶ τὸ μεγάλο ὑποκειμενισμό.

Προχωρώντας στὴν τέχνη, θὰ δοῦμε καὶ σ' αὐτή, τὴν μορφὴ καὶ τὸ σχῆμα, τὸ πολὺ φῶς καὶ τὴν ποικιλία.

Ἡ πλαστική, ἡ ἀρχιτεκτονική, τὸ θέατρο ἦταν ἡ τέχνη τῶν Ἑλλήνων Τὴν μουσικὴ μὲ τὸ μυστικισμό της καὶ τὰ ὑποκειμενικά της συναισθήματα δὲν τὴν πλησίασαν, τὴν ἄφησαν γιὰ τοὺς βόρειους μὲ τὸ σκοτεινὸ τοπεῖο καὶ τὴν καταχνιά.

Στὴν θρησκεία πάλι βλέπουμε τὸ ἴδιο ἀκριβῶς φαινόμενο. Οἱ Ἕλληνες θεοποιοῦν ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τους. Σ' ὅλα βρίσκουν μιὰ σχηματικὴ μορφή. Κι' ἐκεῖ ἡ ἐπίδραση τοῦ τοπείου.

Τὸ Δωδεκάθεο κι' οἱ ἄλλοι μικρότεροι θεοὶ καὶ ἡμίθεοι κι' ἀργότερα οἱ ἴδιοι οἱ ἅγιοι τῆς ἑλληνικῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ἡ ἴδια ἡ σχηματοποιημένη ζωή τους;

Τέλος σὲ συνδυασμὸ μὲ τὰ πάρα πάνω κι' ἡ πολιτικοκοινωνικὴ διάρθρωση δὲν στάθηκε μακρυὰ ἀπὸ τὸ μυστικισμὸ, τὴν βία καὶ τὴν ἀπολυταρχία ποὺ κρύβει ἡ σκέψη τοῦ ἀπείρου κι' ἡ σκοτεινιὰ τοῦ βορρᾶ;

Οἱ Ἕλληνες δὲν στάθηκαν οἱ δημιουργοὶ τῆς δημοκρατίας ποὺ τὴν χαρακτηρίζει ξεκάθαρη λογικὴ ἀπόδειξη τοῦ σωστοῦ ὕστερα ἀπὸ τὴν πλήρη ἀνάλυση τοῦ ζητήματος; Μ' ἀκριβῶς τὸ ἴδιο πρᾶγμα δὲν εἶναι κι' ἡ ἐπιστήμη, κι' ἡ τέχνη, κι' ἡ θρησκεία τῆς Ἑλλάδας; Δηλαδὴ ποικιλία, μορφὴ, σχῆμα, φῶς;

Ὅ,τι ἀκριβῶς καὶ τὸ τοπεῖο της.

Θ. ΚΟΥΡΤΗΣ (Η' Γυμν.)

Γιὰ τὰ τεύχη «Διακοπῶν» στεῖλτε μας ὕλη σκίτσα καὶ φωτογραφίες

Εἶναι δυνατό νὰ ξεφύγεις ἀπ' τὴν κατάρα τῆς γνώσης;

—Νᾶμαστε μπροστὰ στὸ μεγαλύτερο μυστήριο ποὺ πλησίασεν ὁ ἄνθρωπος. Μπροστὰ στὸ μυστήριο τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος.

—Μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴ ντρέπεται γιὰ τὴ γύμνια του, νὰ μὴν ντρέπεται γιὰ τὸν ἑαυτό του, σὔτε γι' αὐτὰ ποὺ τὸν περιστοιχίζουν, ὅπως ὁ Ἀδὰμ κ' ἡ Εὔα, πρὶν τὸ φίδι τοὺς βάλει σὲ πειρασμό:

—Μὰ ποιὲς λοιπὸν εἶναι αὐτὲς οἱ καταχθόνιες δυνάμεις ποὺ σπρώχνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ περνάει, μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο, ἀπ' τὴ γαλήνη στὶς κατακόμβες τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ μυστηρίου; Γιατὶ νὰ τὸ ξεσκεπάσουν; Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ τοὺς σπρώχνει;

—Εἶναι δυνατὸ νὰ ξεσκεπάσομε τὴν ἀλήθεια ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ μυστήριο:

—Ναί, ἀλλὰ μόλις θέλομε νὰ ξεσκεπάσομε τὸ μυστήριο, νὰ διαδώσομε τὴν ἀλήθεια σὲ ὅλο τὸν κόσμο, παρακινούμενοι ἀπ' τὴν πιὸ μεγαλειώδη κ' εὐγενικιὰν ἐπιθυμία νὰ κάνομε τὸν ἄλλο νὰ συμμετάσχει σ' αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, νὰ χύσομεν ἄφθονα τὰ πλούτη της, χάνεται τὸ ὅραμα ποὺ εἴχαμε μισοειδεῖ καὶ ἀρχίζομε νὰ βλέπομε σὰν ὅλο τὸν κόσμο καὶ νὰ μιλᾶμε γιὰ τὸ κοινὸ καλό.

—Ἀλλ' ὅμως ἡ λογικὴ τοῦ νὰ κάνουμε τοὺς ἄλλους κοινωνοὺς τῶν ἀτομικῶν μας ἐντυπώσεων, ὅσο καὶ ἂν εἶναι εὐγενικὴ σκοτώνει τὸ μυστήριο, τὴν ἀλήθεια.

—Ἴσως νὰ φταίει ἡ γλώσσα, ἡ φτώχεια της, ποὺ ἄλλα λὲς κι' ἄλλα καταλαβαίνουν.

—Μὰ ἀλήθεια χωρὶς ἐλευθερία ὁρίζοντος μπορεῖ νὰ ὑπάρχει;

—Ὅταν νομοποιοῦνται οἱ ἀλήθειες γίνονται σφάλματα φρικτά, γιατὶ γίνονται ἀγγαρεῖες. Γιατὶ ἡ προπαγάνδα σκοτώνει τὸν ἄνθρωπο.

—Μπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ νομοποιηθεῖ, νὰ μπεῖ μέσα σὲ καλούπια; Ποτέ. Ὁ Θεὸς εἶναι πάνω ἀπὸ ὅλα αὐτά.

—Μὰ τότε, Θεέ, τί προσφέρεις στοὺς ἀνθρώπους, τί μπορεῖς νὰ τοὺς προσφέρεις; Τὴν ἐλευθερία; Ναί, μὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν τὴν θέλουν, σὲ παρακαλοῦν μάλιστα νὰ τοὺς ἀφίσεις ἥσυχους νὰ γυρνᾶνε τὴ μηχανή τους.

—Γι, αὐτὸ ἀκριβῶς ζητᾶνε τὴν ὑπακοὴ σὲ κάποια φανταστικὴν εἰκόνα ποὺ νὰ τὴν ὀνομάζουν ἀλήθεια κ' οἱ ἴδιοι ἐφαντάστηκαν γιὰ νὰ μὴν ταράξουν τὴν ἡσυχία τους, γιὰ νὰ βροῦν τοὺς ἀληθινοὺς καὶ ἀτράνταχτους νόμους ποὺ διέπουν τὸ σύμπαν.

—Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ νόμους, κατηγορηματικοὺς ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ καταλάβουν αὐτὸ ποὺ εἶναι κακό, αὐτὸ ποὺ εἶναι ἀληθινό, αὐτὸ ποὺ εἶναι παραδεγμένο, αὐτὸ ποὺ εἶναι ἀπαγορευμένο.

—Ὁ ἄνθρωπος ποὺ νομίζει ὅτι εἶναι ἐλεύθερος θέλει κάπου νὰ πιστεύει ὁλόκαρδα, νὰ λατρεύει ἕνα πρᾶγμα ποὺ νὰ μὴν πέρνει ἀντιρρήσεις.

—Γιατὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτῶν τῶν ἀθλίων δημιουργημάτων εἶναι νὰ βροῦν ἕνα ἀντικείμενο, καὶ ὄχι μόνο σεῖς κ' ἐγὼ θὰ γονατίζαμε μπροστά του, ἀλλὰ ὅλος ὁ κόσμος μαζί.

—Μὰ γιατὶ ἄραγε ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴν ἔχει ἐμπιστοσύνη στὴν ἀλήθεια ὅπως ἔχει ἐμπιστοσύνη στὴν ἀπατηλὴ (φανταστικὴν) ἀλήθεια, στὸ ψέμμα:

—Ξέρομε τί θὰ μᾶς δώσει ἡ ἀλήθεια; Ναί, ἀλλὰ καὶ τὸ ψέμα ποὺ πρεσβεύομε δὲν μᾶς ἔδωσε μεγάλα πράγματα.

—Ὅμως ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι τόσον ἐπικίνδυνη ὅσο νομίζομε.

—Γιατὶ καὶ νὰ μὴν ξαπλώσομεν ἀνοικτὰ οὔ-

(Συνέχεια στὴν 6η σελίδα)

ΜΕΣ' ΣΤΑ ΕΡΕΙΠΕΙΑ

Ἔβγαλα τὸ μαντῆλι μου καὶ σκούπισα τὸν ἱδρῶτα μου. Ἔπειτα ξανάρριξα μιὰ ματιὰ στὸ σωρὸ τὶς πέτρες, ποὺ ἦταν τὰ ἐρείπια τοῦ σπιτιοῦ μας. Στ' αὐτιά μου φτάνανε τὰ ρυθμικὰ χτυπήματα τῶν τσίγκων ποὺ κάρφωναν οἱ ἄνδρες γιὰ νὰ κάνουν καλύβες. Γιατὶ οἱ Γερμανοὶ στὴν τελευταία τους ἐπιδρομὴ μᾶς ἔκαψαν τὰ σπίτια.

Μέσα στὸ σωρὸ τὶς πέτρες ξεχώρισα κάτι ν' ἀσπρίζη.. Ἔτρεξα ἀμέσως καὶ ἄρχισα νὰ τὸ ξεπλακώνω. Ἕνα μανίκι φάνηκε. Κατάλαβα ὅτι πρόκειται γιὰ πουκάμισο μᾶλλον δικό μου.

Μὲ πολὺ κόπο κατώρθωσα καὶ σήκωσα τὶς πέτρες ποὺ τὸ πλάκωναν. Πραγματικὰ δὲν εἶχα γελαστῆ. Ἦταν τὸ πουκάμισό μου ποὺ τὸ εἶχα γιὰ νὰ τὸ φορῶ τὶς γιορτές: Φαντάζεσθε τὴ χαρά μου. Φεύγοντας ἀπὸ τὸ Καρπενῆσι ξαφνικά, γιατὶ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν φτάσει πολὺ κοντά, πήραμε ὅ,τι μπορέσαμε φροντίζοντας νὰ σώσουμε τὴ ζωή μας. Ἔτσι ἀφήσαμε ὅλα σχεδὸν τὰ πράγματά μας...

—Αὔριο, συλλογίστηκα, πάλι θὰ ξανακοιτάξω γιὰ νὰ βρῶ κι' ἄλλα.

Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ δύῃ στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα χρυσώνοντας τὶς γεμάτες ἐλάτια πλαγιὲς τοῦ βουνοῦ.

Κάτι γυάλισε μπροστά μου· ἔσκυψα καὶ τὸ πῆρα. Ἦταν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν καθρέφτη τῆς ντουλάπας μας. Κοίταξα τὸ πρόσωπό μου. Ἡ σκόνη ἀπὸ τὶς πέτρες ποὺ ξεπλάκωνα καὶ ὁ ἱδρώτας τοῦ προσώπου μου εἶχαν γίνει ἕνα. Στὰ μαλλιά μου χώματα καὶ κομμάτια μικρὰ ἀπὸ ἀσβέστη μοῦ στόλιζαν τὸ κεφάλι.

Πλύθηκα πρόχειρα μὲ λίγο νερὸ ποὖχα φέρει ἀπὸ τὴν πηγή, γιατὶ οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἀνατινάξει τὴ δεξαμενὴ ποὺ ὑδρευόταν ἡ πόλις. Ἐπειτα ἔρριξα τὸ σακκάκι μου καὶ ἀκούμπησα στὸν τοῖχο τῆς αὐλῆς. Κοίταξα στὸς βάθος, κεῖ ποὺ χανόντουσαν οἱ κορυφογραμμὲς τῶν βουνῶν. Οἱ τελευταῖες ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου μὲ χάϊδεψαν. Ἔκλεισα τὰ μάτια μου καὶ προσπάθησα νὰ θυμηθῶ. Μπροστά μου ξαναζωντάνεψαν οἱ μέρες ποὺ περάσαμε στὸ βουνό.

Τὸ φεγγαρόλουστο βράδυ, ὅταν μὲ ξύπνησαν τόσο ξαφνικά, ἐνῶ κοιμόμουν μακάρια σὰν νὰμὴ συνέβαινε τίποτα, καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ βουνό. Κι' ἔπειτα ἡ ζωή μας κεῖ πάνω... Πεσμένοι μπρούμυτα πίσω ἀπὸ τὶς πέτρες καὶ τοὺς κορμοὺς πεσμένων ἐλατιῶν, πνίγαμε τὴν ἀνάσα μας ἀπὸ φόβο μὴ μᾶς δοῦν τὰ γερμανικὰ φυλάκια καὶ μᾶς βάλουν μὲ τοὺς ὅλμους.

Ἄλλες πάλι στιγμὲς κρατούσαμε τὰ κιάλια στὰ χέρια καὶ ἀπὸ κεῖ πίσω παρακολουθούσαμε τὶς κινήσεις τους μὴ τυχὸν μᾶς περικυκλώσουν καὶ μᾶς πιάσουν.

Ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις μου μ' ἔβγαλε ἡ φωνὴ τῆς μητέρας μου. Μιὰ φωτιὰ πρόχειρα ἀναμμένη στὴ γωνιὰ τοῦ κήπου μᾶς ἔφεγγε, γιατὶ εἶχε σκοτεινιάση πιά. Ἕνα γεῦμα λιτὸ μὲ περίμενε. Λίγη ξερομπομπότα, ποὺ ὁ θεὸς ξέρει ποὺ βρέθηκε, καὶ ἕνα κομμάτι τυρὶ ἦταν τὸ φαγητό μας.

Τρώγαμε σιωπηλοί... Ἀλλὰ καὶ τί εἴχαμε νὰ ποῦμε. Παντοῦ, γύρω μας, μέσα μας ἡ θλίψη τῆς καταστροφῆς. Μόλις τελειώσαμε, καθαρίσαμε μιὰ μεριὰ τοῦ κήπου ἀπὸ τὰ σπασμένα τζάμια, τὰ κεραμίδια καὶ τὶς πέτρες καὶ στρώσαμε νὰ κοιμηθοῦμε.

Τὸ φεγγάρι πρόβαλλε πίσω ἀπὸ τὶς κορυφὲς τῶν βουνῶν. Κοίταξα τὸ φεγγάρι καὶ ἡ ματιά μου στάθηκε στὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῶν πλατανιῶν πλάϊ στὸ ποτάμι... Ἐκεῖ ἦταν τὸ Κεφαλάβρυσο ποὺ σκοτώθηκε ὁ Μάρκος Μπότσαρης. Ἡ θύμηση τοῦ ἥρωα ἐκείνου μέκανε νὰ σκεφθῶ τί ἱερὴ σημασία ἔχει ἡ λέξη «Λ ε υ τ ε ρ ι ὰ» καὶ πόσο τῆς ἀξίζει νὰ σκοτωθῆ κανεὶς γιὰ κείνην.

Μιὰ κατάρα ἀνέβηκε στὰ χείλη μου ἐναντίον τοῦ βάρβαρου κατακτητῆ ποὺ τόσο ἀπάθρωπα μᾶς βασάνιζε. Μαζὶ ὅμως μὲ τὴ δική μου κατάρα καὶ χιλιάδες ἄλλων Ἑλλήνων ἑνώθηκαν κεῖνο τὸ βράδυ..

Τὸ φεγγάρι ἔριχνε τὶς ἀκτῖνες στὴν πλάσι ποὺ κοιμόταν ἥσυχη. Ἡ πόλι φαινόταν νεκρὴ μέσ' στὰ ἐρείπιά της. Τὰ ἀστέρια λάμπουνε στὸν οὐρανὸ καὶ μαζί τους μιὰ καρδιὰ ἔπαλε γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

ΚΟΤΣΙΩΝΗΣ (Ε' β' γυμν.)

ΕΥΧΕΣ

Στὶς 6 Ἰουνίου γιορτάσαμε τὰ γενέθλια τοῦ σεβαστοῦ Διευθυντῆ μας, κ. Μπερζάν, μέσα σὲ μιὰ διάχυτη ἀτμόσφαιρα χαρᾶς.

Στερνὸς τώρα ὁ Ἔφηβος - ὄχι ὅμως καὶ τελευταῖος - ἑνώνει τὰ θερμότερα «χρόνια πολλά» του, στὶς εὐχὲς ὅλου τοῦ σχολειοῦ.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἀπὸ μικρὴ ἔχω ἕναν μεγάλο σύντροφο, τὴν θάλασσα. Ὅταν γεννήθηκα, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ ἀντίκρυσα ἦταν ἡ θάλασσα ποὺ τὰ κυματάκια της ἔσπαζαν στοὺς βράχους τοῦ μεγάλου λιμανιοῦ τῆς Θεσσαλονίκης. Ἔτσι τὴν γνώρισα μαζὶ μὲ τὰ πρῶτα πράγματα ποὺ εἶδα μόλις ἄνοιξα τὰ μάτια μου.

Μεγάλωνα καὶ τὸ μόνο μου παιχνίδι ἦταν αὐτή.

Μόλις ξυπνοῦσα ἔτρεχα γιὰ νὰ παίξω στὴν καθάρια ἄμμο. Τὸ σπίτι μας ἦταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸν μικρὸ κόλπο καὶ ἡ μαμά μου μὲ παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐκεῖ γνώρισα καὶ τὶς πρῶτες μου φίλες. Μαζὶ μ' αὐτὲς τοὺς ἀγαθοὺς ψαράδες καὶ τὴν ντάντά μου πήγαινα μακρυνὲς βαρκάδες καὶ παρακολουθοῦσα τὸ ψάρεμα. Σὲ λίγο εἶχα μάθει καὶ ἐγὼ τὴν ὡραία αὐτὴ τέχνη. Τὰ βράδυα μὲ τὴν βάρκα τοῦ μπαμπὰ πηγαίναμε ἐγὼ ἡ μαμὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς γιὰ νὰ ψαρέψουμε.

Μετὰ τὸ ψάρεμα ἐγὼ φώναζα (τὸ θυμᾶμαι αὐτὸ σὰν νὰ εἶναι τώρα) «μπαμπᾶ πᾶμε νὰ πιάσωμε τὸ φεγγάρι!»

Κι' ὁ μπαμπὰς γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήση κωπηλατοῦσε ἐπάνω στὴν χρυσὴ γραμμὴ ποὖ εἶχε σχηματίσει στὰ νερὰ τὸ φεγγάρι. Ἀλλὰ ἡ γραμμὴ αὐτὴ δὲν εἶχε τέλος καὶ ἐγὼ κουρασμένη νὰ βλέπω τὸ φεγγάρι ἀποκοιμόμουνα.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ζωή μου στὰ μικρά μου χρόνια γεμάτη ἀγάπη πρὸς τὴν θάλασσα ποὺ ἁπλώνεται ἥσυχη κάτω ἀπὸ τὸν γαλάζιο ἑλληνικὸ οὐρανό.

. . . . . .

Πέρασε καιρὸς πολὺς καιρὸς· κακοὶ κατακτηταὶ ἦρθαν καὶ μοῦ πῆραν τὴν γαλανὴ φίλη μου γιὰ τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια. Ἡ κακομοίρα δὲν μποροῦσε νὰ σηκώση στοὺς ὤμους της τὰ βαριὰ σιδερένια πλοῖα τῶν κατακτητῶν.

Ἀλλὰ τὰ κακὰ χρόνια πέρασαν καὶ τώρα ἡ ἑλληνικὴ θάλασσα γυαλίζει κάτω ἀπὸ χρυσὸ ἥλιο ἐλεύθερη. Τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα ἀγκυροβολοῦν στὰ λιμάνια της... Καὶ φέτος σὲ κάποια γραφικὴ ἀμμουδιὰ θὰ ξαναϊδωθοῦμε καὶ θὰ ποῦμε τὶς κουβέντες μας.

Θ. ΚΩΤΤΗ (Γ' Γυμν.)

ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΕΡΜΠΙΝΗ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 33 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΥΘΥΜΗ ΣΕΛΙΔΑ

ΤΑ "ΚΟΚΚΟΡΑΚΙΑ,,

Κάποιος ἀνοιχτομάτης μισάνθρωπος ἰσχυρίστηκε μιὰ φορὰ ὅτι κακῶς θεωροῦνται οἱ μαϊμοῦδες ζῶα μιμητικά. Αὐτὸ τὸ ἐπίθετο, εἶπέ, ταιριάζει πιότερο στοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἔφερνε παράδειγμα τὶς μόδες, μόδες γιὰ τὰ ντυσίματα, γιὰ τὰ φερσίματα, τὶς φρασεολογίες κ.τ.λ. Καὶ λοιπὸν ἔλεγε πὼς κολλᾶμε μιὰ μόδα, τὴν ἀκολουθᾶμε πιστά, ὁρισμένο καιρὸ ὅλοι οἱ ὁπαδοὶ μιμούμενοι ὁ ἕνας τὸν ἄλλον κι' ἔπειτα ξαφνικὰ καὶ στὰ καλὰ καθούμενα, ὅπως μᾶς ἦρθε, τὴν παρατᾶμε γιὰ νὰ πιάσωμε ἄλλη!.. Τὸ ἴδιο καὶ χειρότερα ἀπὸ τὶς καϊμένες τὶς μαϊμοῦδες, ποὺ ἐκεῖνες τουλάχιστο ἔχουνε τὴ δικαιολογία ὅτι τὸ κεφάλι τους περιέχει μόνο λογικὴ μαϊμουδίστικη. Ὅπως καὶ νᾶνε ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ μὴ δεχτοῦμε τὴ δόση τῆς ἀλήθειας ποὺ ἔχει αὐτὴ ἡ σοφὴ παρατήρηση τοῦ πάρα πάνω ἀνθρώπου. Τὴ μιμητικὴ ἀρρώστεια τῶν συνανθρώπων μας τὴν θαυμάζομε δὰ κάθε μέρα. Ἐννοεῖται πὼς κοντὰ στοὺς ἄλλους συμπεριλαμβανόμαστε καὶ ἐμεῖς φυσικά... —Γι' αὐτὸ κιόλας τώρα τελευταῖα—ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς τρόπους ἐκφράσεως σὲ κάθε τάξη τοῦ Π. Λ Α. ποὺ εἶναι παλὴὰ καὶ συνηθισμένη πιὰ δουλειὰ—ἄκμαζε καὶ ἡ μόδα τῶν «κοκκορακίων» κοίνως «γλυφιτσουριῶν».

Χρυσὲς δουλειὲς εἶχε κάνει ὁ καλός μας ὁ κυρ-Γιώργης μ' αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα. Σὲ κάθε διάλειμμα ἐρχόταν καὶ συνωστίζονταν καὶ σπρωχνόνταν πλῆθος μικροπελατεία, γύρω στὴ βιτρίνα του, καὶ ἀρχίζαν οἱ ἐμπορικὲς συναλλαγές. Δίναν ἕνα δεκάρικο καὶ φεύγανε κρατῶντας περήφανα στὸ χέρι ἕνα ξυλάκι ποὺ στὴν ἄκρη του κορδονότανε, λὲς καὶ πήγαινε νὰ λαλήσει, ἕνα κοκκοράκι—καραμέλλα, ὁλοκόκκινο. Τὸ καμαρώνανε λίγο κι' ἔπειτα τὸ γλύφανε μὲ φανερὴ εὐχαρίστηση. Καὶ κοκκίνιζε ὁ τόπος ἀπὸ τέτοια πράματα· καμμιὰ φορὰ παρουσιάζονταν καὶ μερικὰ κίτρινα ἀλλὰ ἡ πλειοψηφία προτιμοῦσε τὰ κόκκινα.

Καὶ ἦταν ἀλήθεια πολὺ χαρούμενο καὶ γραφικὸ θέαμα τὴν ὥρα ποὺ εὐφραινόσουν ἀκούοντας τὶς φωνὲς καὶ τὸ πατιρντὶ ποὺ κάνουν τὰ παιδιὰ στὸ διάλειμμα καὶ βλέποντας τὰ τρεχάματα καὶ τὰ παιχνίδια τους, νὰ τὰ κοιτᾶν σύγχρονα νὰ βγάζουν ὁμαδικὰ τὴ γλῶσσα τους μισὴ πήχη καὶ νὰ γλύφουν τὸ κοκοράκι τους. Χαριτωμένο! ὅταν ἦσανε μικρά, μὰ ὅταν τὰ «παιδάκια» τύχαινε νᾶναι μαντράχαλοι 17 Μαΐων... τότε πιὰ τὸ θέαμα γινότανε συγκινητικό! Δὲν εἶναι γνωστὸποιὸς πρωτοεγκαινίασε τὴ μόδα, πάντως τώρα τελευταῖα ὅλοι, ἀπ' τὸ νηπιαγωγεῖο ὡς τὴν τελευταία τοῦ γυμνασίου, ὅλοι γλύφανε γλυφιτσούρια. Καὶ —περίεργο, ὅλοι γλύφοντάς τα, εἴχανε τὸ ἴδιο χαρακτηριστικὸ χαμόγελο μακαριότητος καὶ εὐδαιμονίας! Εἶχε πέσει ἐπιδημία «γλυπτικὴ» σ' ὅλο τὸ σχολειό.—Ρωτῆστε τὸν Καψάλη νὰ σᾶς πληροφορήσει σχετικά. Κι' αὐτὸ ὄχι μόνο στὸ διάλειμμα παρὰ καὶ στὶς τάξεις μέσα κουβαλοῦσαν τὰ διαβολόπαιδα τὰ κόκκινα κοκκόρια τους καὶ κρυφὰ-κρυφά, κάτω ἀπὸ τὸ θρανίο τὰ τραγανίζανε.

Ἔπειτα ἄμα ἐπιθεωροῦσε κανεὶς τὶς τάξεις θἄβλεπε παντοῦ χάμου νὰ κεῖτονται τὰ ἄσπρα ξυλένια κοτσανάκια ἄδοξα ἀπομεινάρια.

Μὰ τὸ πιὸ ὡραῖο ἀπ' ὅλα εἶναι πὼς μιὰ μέρα, ἕνα τέτοιο κοκκοράκι μὲ σατανικὸ ὅμως πνέμα κατάφερνε νὰ σαγηνέψει καὶ νὰ παρασύρει μιὰ μεγάλη προσωπικότητα, τόσο πιὸ μεγάλη ὅσο μικροκαμωμένη εἶναι στὴ σωματική της διάπλαση, μιὰ σπουδαία προσωπικότητα, καμάρι τοῦ σχολείου καὶ ποὺ μέλλει νὰ καταλάβει «ἕδραν πανεπιστημίου» παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως—τί τὰ θέτε ἡ σάρξ ἀσθενής—τὸ κοκκοράκι μὲ τὸ νὰ κάνει καὶ νὰ ξανακάνει τὰ γλυκὰ ματάκια σ' αὐτὸ τὸ ὑψηλὸν πρόσωπον, τὸ ὑποχρέωσε νὰ βγάλει ἀπὸ τὸ πορτμοναί του ἕνα 10ρικο, νὰ τὸ δώσει στὸ κὺρ—Γιώργη, νὰ παραλάβει τὸ ποθητὸν ἀντάλλαγμα καὶ ὦ! τοῦ αἴσχους! ν' ἀρχίσει νὰ τὸ γλύφει μὲ παιδικὴ ἀληθῶς ἀγαλλίασιν. Μὰ αὐτὰ τὰ μικροπράματα κάνουν τὰ ἀνέκδοτα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Καὶ κυρίως ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἀξιομνημόνευτον ἡμέραν τὰ κοκκοράκια δίνανε καὶ παίρναν ὅσο ποτέ.

Ὥσπου ἕνα πρωϊνὸ ξεχαστήκανε κι' αὐτά, σβυστήκανε ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τῆς σχολικῆς μας ζωῆς τὰ «κοκκοράκια», γιὰ νὰ δοῦμε ἴσως—ποιὸς ξέρει;—νὰ ἐμφανίζονται σὲ λίγο τίποτα «κοτοῦλες» ἢ ἄλλα ζωντανὰ καραμελοποιημένα.

Εἶναι τόσο περίεργες οἱ μόδες!

Λ. Κ.
(Ζ' Γυμν.)

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Ὅπως θὰ ξέρετε στὰ χωριὰ τὰ πρόβατα τὰ λὲν ζωντανά.

Ὁ Γιῶργος λοιπὸν εἶπε μιὰ μέρα στὸν πατέρα του τὸν Μῆτρο τὸ βοσκό.

—Πατέρα, ἔλια νιὰ διῆς

—Τὶ συμβαίνει οὐρέ;

—Νιὰ ἐδῶ εἶναι ἕνα ζωντανὸ ψόφιο.

Θ. ΠΑΝΤΟΣ (Γ' Γυμν.)

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ἕνας φίλος τοῦ Τοτοῦ τὸν ρωτᾶ:

—Γιατί, Τοτό, τὸ φεγγάρι εἶναι χλωμό;

—Χά, χά, χά, λέει ὁ Τοτός, πῶς θέλεις νὰ μὴν εἶναι χλωμό, ἀφοῦ δὲν κοιμᾶται τὴν νύχτα !!!

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ διηγήματά τοῦ Τοτοῦ «Καὶ ὁ Πέτρος ποὺ ἦταν συνομίληκος τοῦ Γιάννη τὸν περνοῦσε τρία χρόνια».

Συζήτησις γιὰ λουλούδια στὸ μάθημα φυσικῆς

Καθηγητὴς — Πές μου Νῖκο ἕνα πρᾶγμα ποῦ νὰ ἔχει πέταλα;

Νῖκος—Τὸ ἄλογο κύριε.

Ὁ Τοτὸς ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ τὸ φοῦρνο μαγιά, τὴν ξαναγυρίζει θυμωμένος πίσω.

—Δὲν ντρέπεσαι καλὲ φούρναρη ποὺ μοῦ ἔδωσες μαγιὰ ξυνισμένη;—

Γιαγιὰ—Βγάλε Ἐλενίτσα ἔξω τὸ σκυλάκι γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀκούω νὰ γαυγίζη.

Ἐλενίτσα — Μὰ ἀφοῦ γιαγιάκα κάθεσαι ἐπάνω του πῶς νὰ μὴν γαυγίζη τὸ καϋμένο!

Θ. ΚΩΤΤΗ (Γ' Γυμνασίου)

"Αν σοῦ ἄρεσεν ὁ Ἔφηβος, φαντάσου πόσο περισσότερο θὰ σὲ εὐχαριστοῦσε ἂν εἶχε μέσα καὶ κάτι γραμμένο ἀπὸ σένα... Τὶ συνεργασία θὰ μᾶς στείλεις γιὰ τὸ ἑπόμενο φύλλο;

ΣΚΙΤΣΑ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ

ΜΙΚΑ ΒΙΓΓΑ

Τί Σουσοῦ τοῦ Βούθουλα, τὶ Μάρλεν [τοῦ Παγκρατίου
Τί καὶ τί. Κάτι φαινόμενον γιὰ τὴν Γ [Γυμνασίου

Θὰ τῆς εἶχαν βάλει κάποτε τὸ κεφάλι της στὸ γύψο γιατὶ ἀλλιῶς δὲν ἐξηγεῖται ἡ χαριτωμένη κλίση πρὸς τὰ πάνω.

Μὲ βλέμμα ἀπλανές κυττάζει τὸ ταβάνι, σὰν νὰ ἔχει κάποιο μυστικὸ σύνδεσμο μαζί του ὅταν εἶναι μέσα, καὶ τὸν οὐρανὸ δίχως ἄστρα ὅταν εἶναι ἔξω.

Κάθε πρωὶ μπαίνει τελευταία στὴν τάξη.....κτυπᾶ.....καὶ ἕνα ὄμορφο κεφάλι στολισμένο μὲ πολλὰ μαλλιὰ ἐμφανίζεται. Εἶναι Τετάρτη πρωί. Πρώτη ὥρα μαθηματικά. Ὁ κύριος Σωτῆρος καταϊδρωμένος πασχίζει νὰ μᾶς μάθη τὴν μέθοδο τῶν τριῶν...ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ κουνοῦσα καὶ λυγίζουσα μπαίνει ἡ Μίκα.

Τὸ μάθημα διακόπτεται καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα, ἐκτὸς τοῦ Λάππα, βγαίνει τὸ κοινὸ ἐπιφώνημα.

—Οὐ.!! Ὄ..!!! Ἄ..!!!

Ὁ κύριος Σωτῆρος γουρλώνοντας τὰ μάτια του κοίταξε τὴν τάξη γιὰ νὰ δῆ ποιὸν θὰ τιμωρήση, ἀλλὰ καθότι ὅλη ἡ τάξη ἔβγαλε τὸ κοινὸ ἐπιφώνημα γύρισε στενοχωρημένος κι' ἀπευθύνθη πρὸς τὴν Βίγγα.

—Γιατὶ ἄργησες;

—Ἔχω σημείωμα.

—Νὰ τὸ δῶ.

Ἡ Μίκα τὸ δίνει ἐπιδεικτικὰ κι' ὁ κύριος Σωτῆρος διαβάζει.

«Ἡ θυγάτηρ μου Μίκα Βίγγα ἄργησε σήμερον τὴν πρωίαν, διότι τὴν ἔφαγε τὸ κάτοπτρον καθὼς ἐκτένιζεν τὰς πολυπλοκοτάτους καὶ πολυμπερδευτοτάτας μπούκλας της».

—Κάτσε κάτω Βίγγα κι' αὐτὸ τὸ σημείωμα δὲν θεωρεῖται δικαιολογία. Τὸ μεσημέρι θὰ περάσης ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Ἡ Βίγγα σὰ νὰ μὴ γινόταν τίποτε σήκωσε δυὸ κορίτσια καὶ στρογγυλοκάθησε. Στὸ διάλειμμα ὅλα τὰ παιδιὰ τὴν κοροϊδεύανε.

—Πώπω Μίκα τί ὡραῖες ποὺ εἶναι οἱ μπούκλες σου!

—Κρῖμα ὅμως μιὰ τρίχα σκεπάζει τὴν χωρίστρα σου καὶ στὰ χαλάει ὅλα!

Τὴν ἄλλη μέρα μᾶς ἦρθε κουρεμένη ἀλλὰ γκαρσόν.

—Γιατὶ Μίκα κουρεύτηκες ἔτσι τῆς λέει μιὰ συμμαθήτριά της.

Καὶ ἡ Μίκα μὲ περίλυπο ὕφος:

—Ἄστα, πῆγα ἐχτὲς σ' ἕνα κουρεῖο ἐδῶ στὴ γειτονιὰ καὶ τοῦ εἶπα νὰ μὲ κουρέψη πόλκα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ ἠλίθιος δὲν σκάμπαζε καὶ μὲ κούρεψε ἔτσι ὅπως μὲ βλέπεις.

. . . . . .

Κι' ἡ Μίκα τὸ φυσάει καὶ δὲν κρυώνει.

Νικ. Π. Μαγκριώτης—Θ. Π. Πάντος
(Γ'. Γυμνασίου)

ΣΧΟΛΙΑ

Η ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗ ΜΑΣ

Τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον ἐλεύθερο φύλλο τοῦ Ἐφήβου.

Ἀρχίζει μιὰ καινούργια καὶ καλύτερη—ἐλπίζομε—περίοδο, ὄχι μόνο τῆς δικιᾶς του ὕπαρξης, μὰ καὶ ὅλων ἐμᾶς, τῶν συνομηλίκων του.

Ὁ Ἔφηβος, πάλεψε καὶ θὰ παλεύει γιὰ πολὺ ἀκόμα, ὥσπου νὰ φτάσει σὲ κάποιαν ἰσοροπία, σὲ μιὰν ὁριστικὴν ὁπωσδήποτε μορφή του, ποὺ ν' ἀνταποκρίνεται ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο στὶς ἐπιδιώξεις του, στὶς ἀπαιτήσεις τῶν ἀναγνωστῶν του. Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο νὰ πραγματοποιηθεῖ χωρὶς βοήθεια.

Τοῦτος ὁ Ἔφηβος, ζητώντας νὰ γίνει ἕνα ὄργανο ἀληθινῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν του, χρειάζεται τὴ βοήθεια τους

Βοήθεια ὑλικὴ καὶ ἠθική

Δὲν φτάνει νὰ τὸν περιβάλλομε μὲ τὴν ἀγάπη καὶ μὲ τὴν ἐπιείκεια μας. Δὲν ἀρκεῖ νὰ φροντίζομε γιὰ τὸ ξόδεμα τῶν τευχῶν. Ἡ προσπάθεια μας δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται στὸ νὰ κυκλοφοροῦμε τὸ περιοδικὸ ὅσο πιὸ πλατιὰ μποροῦμε. Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι παρὰ παθητικὴ βοήθεια.

Πρὶν ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ ἐνδιαφερθοῦμε γιὰ τὸ ἴδιο τὸ περιοδικό. Γιὰ τὴν ἐμφάνιση, τὸ περιεχόμενό του.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς, ἂν ὄχι ὅλοι, ἔχουν τὴ δυνατότητα καὶ μποροῦν, (ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσουν), νὰ βοηθήσουν ἀπὸ κάθε πλευρὰ τὸν Ἔφηβο. Ἔτσι ποὺ ἡ συνεργασία αὐτὴ νὰ πάρει ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ πλατὺ χαρακτῆρα.

Πρέπει ὅλοι νὰ καταλάβομε, ὅτι οἱ σελίδες τοῦ περιοδικοῦ, εἶναι ἀνοιχτὲς στὸν καθένα ποὺ θέλει νὰ βρεῖ θέση σ' αὐτές.

Βαρεθήκαμε τὰ «λογοτεχνικὰ ταλέντα» καὶ τὶς βαθυνόητες σκέψεις, ποὺ ἄφιναν ξένο—καὶ δίκαια—τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες.

Αὐτὸ ποὺ χρειάζεται, εἶναι ἀληθινὸς καὶ εἰλικρινὴς ἐνθουσιασμός, νιᾶτα πρόθυμα νὰ κουβεντιάσουν μὲ ἄλλα νιᾶτα.

Σημασία δὲν ἔχει τὸ πῶς θὰ μιλήσουν. Ἐνδιαφέρει τὸ τί θὰ ποῦν. Ὅ,τι κι' ἂν γράψουν, ἂν βγαίνει αὐθόρμητα ἀπὸ μέσα τους, θὰ περιέχει πάντα τὸν παλμὸ καὶ τὴ λαχτάρα, ποὺ τοὺς προκάλεσαν τὴν ἀνάγκην αὐτή, νὰ μοιραστοῦν μὲ ἄλλους συνομηλίκους των, τὴ χαρά, τὴ λύπη, τὶς ἀνησυχίες, την τρέλλα τους. Γιαυτὸ καὶ ὑπάρχει ὁ Ἔφηβος.

Ὅλοι ποὺ διαβάζετε τοῦτες τὶς γραμμές, νοιώστε πὼς σεῖς οἱ ἴδιοι ἀποτελεῖτε τὴ συντακτικὴν ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐφήβου.

Περιοδικό, δικό μας, ὁλονῶν μας, γραμμένο ἀπὸ μᾶς καὶ ἀπευθυνόμενο πάλι σὲ μᾶς. Νὰ τί θέλει νὰ εἶναι ὁ Ἔφηβος.

Ἂν τὸ θέλετε καὶ σεῖς βοηθῆστε τον.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ

Τώρα ποὺ ὁ Ἔφηβος, ἐλεύθερος πιά, ξαναρχίζει τὴν ἔκδοσή του, ἔχουμε καθήκον νὰ θυμηθοῦμε αὐτοὺς ποὺ τὸν ἐξέδιδαν, τὰ προηγούμενα χρόνια τῆς Κατοχῆς. Νὰ τοὺς εὐχαριστήσουμε συνεχίζοντας τὸ ἔργον τους. Μὲ τὸν χρόνο ποὺ ἔφυγε, ἄφισαν τὸ σχολεῖο οἱ διευθυντὲς τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ περιοδικοῦ: ὁ Κ. Σκαλιόρας, ὁ Κ. Κισκῆρας, ὁ Α. Ἑρμογένης. Ἡ καινούργια ἐπιτροπὴ τοὺς χαιρετάει μὲ τὸν θερμότερο χαιρετισμό της καὶ τοὺς εὐχαριστεῖ γιὰ ὅλα ὅσα πρόσφεραν γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦ Ἔφηβου. Ἔχομε τὴ βεβαιότητα, πὼς οἱ γραμμές αὐτὲς ἐκφράζουν ὄχι μόνον αὐτήν, μὰ κι' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἀγάπησαν κι' ἀγαποῦν τὸν Ἔφηβο.

ΣΧΟΛΙΑ

Αὐτὰ ἐδῶ τὰ σχόλια εἶναι γιὰ νὰ κουβεντιάζομε πάνω στὰ σπουδαιότερα γεγονότα τῆς σχολικῆς κίνησης. Ἔτσι, μολονότι εἴχαμε ἀντιρρήσεις πολλὲς στὸ περιεχόμενο ὁρισμένων συνεργασιῶν ποὺ δημοσιεύομε θεωρήσαμε καλύτερο νὰ ἀφήσομε τὸν ἀναγνώστη νὰ κρίνει μόνος του ὁ ἴδιος, χωρὶς φυσικὰ τοῦτο νὰ μᾶς ἀποκλείει τὸ δικαίωμα στὸ ἐρχόμενο τεῦχος πιά, νὰ διατυπώσομε τὶς ἀντιρρήσεις μας.

ΠΡΩΤΙΝΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ ΜΑΘΗΤΩΝ

Ἀκούσαμε ὅλες τὶς τάξεις τοῦ γυμνασίου μας νὰ μᾶς μιλᾶνε. Μᾶς ἔκαναν λέει κοινοτικὲς ὁμιλίες: Ἡ ὀγδόη μὲ τὸν Δέτσικα γιὰ τὸ συνέδριο τῆς Ἐπιδαύρου, ἡ ἑβδόμη μὲ τὴν Μύλλερ γιὰ τὴν ἀξία τῆς Πίστης, ἡ ἕκτη μὲ τὴν Καραβίδα γιὰ τὴν Κοινότητα, ἡ πέμπτη α' μὲ τὸν Σαντιαμούρη γιὰ τὴ σχολικὴ ψυχαγωγία, ἡ πέμπτη β' μὲ τὸν Κωνσταντακᾶτο γιὰ τὸν Κολόμβο, ἡ τετάρτη μὲ τὸν Παπαγεωργίου γιὰ τὸν Μεγάλο Κωνσταντῖνο, καὶ τέλος ἡ τρίτη μὲ τὸν Λάππα γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ χαρτιοῦ καὶ τῆς πένας. Καὶ δύο ἄλλες δευτερώτερες ὁμιλίες τῆς Στ' γιὰ τὸ Μεσολόγγι καὶ τὴν ἐπέτειο τῆς εἰσόδου τῶν Γερμανῶν στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τοὺς Ἀσπιώτη καὶ Τσακωνᾶκο.

Ὅλες οἱ κοινότητες αὐτὲς ἐμφάνισαν προσωπικὲς ἐργασίες ἀτόμων, καὶ ὁμιλητὲς συχνὰ ἀκατάλληλους. Μοναδικὴν ἐξαίρεσιν ἀποτέλεσεν ἡ Ἑα' ποὺ τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας της, ἀφοῦ προτάθηκε καὶ συζητήθηκε πρῶτα ἀπὸ ὅλη τὴν τάξη, γράφτηκε ἀπὸ τρεῖς μαθητὲς καὶ διαβάστηκε ἀπὸ τὸν καλλίτερον ὁμιλητή. Νὰ τί θὰ πεῖ κοινοτικὴ ὁμιλία.

Ὅσο γιὰ τὰ ἐρωτήματα τῶν διαφόρων κοινοτήτων κανένα ἐνδιαφέρον οὔτε ἀπὸ τὴν ἄποψη τοῦ θέματος οὔτε ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς συζήτησης. Ἐξαιροῦμε τὸ ἐρώτημα τῆς Εβ'. Πάντως νομίζομε πὼς στὸ μέλλον, τὸ ἐρώτημα πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ μιὰν ἀνάλογην εἰσήγηση τῆς τάξης ποὺ τὸ ἔθεσε, ἔτσι ὥστε νὰ εἶναι δυνατὸ νὰ δημιουργηθεῖ συζήτηση μὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

ΠΡΩΤΙΝΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Παράλληλα στὶς μαθητικὲς ὁμιλίες κάθε βδομάδα, ἕνας, ἀπὸ τοὺς καθηγητὲς μας, μᾶς μιλάει τὸ πρωί: ἔτσι ἀκούσαμε ὅλους σχεδὸν τοὺς δασκάλους μας νὰ μᾶς μιλᾶνε πάνω σὲ πλῆθος ἐνδιαφέροντα καὶ ζωτικὰ θέματα. Τοὺς εὐχαριστοῦμε θερμὰ καὶ γιὰ τούτη τους τὴν προσπάθεια, νὰ μᾶς ἐξυψώσουν ἠθικὰ καὶ πνευματικά.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Ὕστερα ἀπὸ τὰ «δημόσια» συγχαρητήρια ποὺ ἔλαβεν ἡ κοινότητα τῆς Ε β' ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς ΕΚΠΛΑ, σὰν ἡ καλύτερη τάξη τοῦ σχολείου μας, νομίζομε πὼς μποροῦμε κ' ἐμεῖς νὰ τοὺς συγχαροῦμε γιὰ τὴν θαυμαστὴ κοινοτική τους συγκρότηση. Καὶ δὲν φανταζόμαστε νὰ ὑπάρχει καλύτερος τίτλος γι' αὐτὴν ἀπὸ τὸ νὰ λέγεται «ἡ Κοινότητα τῆς Ε β'». Τοὺς ἀξίζει αὐτὴ ἡ τιμή.

ΝΕΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Ἔχομε λέει, λειψανδρία πολιτικῶν ἡγετῶν. Βαστᾶτε λίγο καὶ καταφθάνει ἡ Ζ' γιὰ νὰ πληρώσει τὰ κενά: ὅλο κόμματα μᾶς εἶναι, ἀρχηγούς, πολιτεύματα, συστήματα, ἀντιπολιτεύσεις, ψηφοφορίες, κόντρα ψηφοφορίες, συνεδριάσεις, παρασυνεδριάσεις.... καὶ πάει λέοντας, Κάτι θᾶξερεν ὁ Σαιξπηρ σὰν ἔγραψε τὸ «Πολὺ κακὸ γιὰ τίποτα».

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ἕνα πολὺ μεγάλο μέρος τῆς συνεργασίας ποὺ λάβαμε ἦταν μεταφράσεις. Καὶ τί δὲν εἶχεν αὐτοῦ μέσα: παραμύθια ποιήματα, διηγήματα, εὐθυμογραφήματα.... Λυπόμαστε πολὺ ποὺ δὲν δημοσιεύομε τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά, γιατὶ ἀληθινὰ οἱ περισσότερες ἦταν καλὲς καὶ φροντισμένες.

Ὅμως, σᾶς ζητήσαμε κάτι δικό σας. Καὶ στὴν ἡλικία μας εἶναι ἀδύνατο, μεταφράζοντας, νὰ δίνομε κάτι δικό μας. Ξένα πράγματα, ξένα στὴν ψυχή μας, δὲν ἔχουν θέση σ' αὐτὲς τὶς στῆλες. Σᾶς εὐχαριστοῦμε πάντως γιὰ τὴν προσπάθεια σας καὶ περιμένομε νὰ δοῦμε, σᾶς τοὺς ἴδιους πιά, στὶς στῆλες τοῦ ἐρχόμενου τεύχους.

ΣΤΕΝΟΤΗΤΑ

Τὸ τεῦχος αὐτὸ ἔχει τὸ μειονέκτημα ὅτι πρέπει στὸν σχετικὰ περιορισμένο χῶρο του νὰ περιλάβει κίνηση τουλάχιστον δύο μηνῶν. Ἔτσι δημιουργήθηκε μιὰ τέτια στενότητα χώρου ποὺ ἀναγκαστήκαμε νὰ περικόψομε ἕνα σωρὸ πράγματα: συνεργασίες, εἰκόνες, ρεκλᾶμες (ὄχι βέβαια καταστημάτων), κριτικὴ πρωινῶν ὁμιλιῶν, κ. ἄ, π. Ἀλήθεια ὅμως, δὲν περιμέναμε τόσην ὕλη καὶ τόσο ἐκλεκτή Πρᾶγμα ποὺ μᾶς δίνει βάσιμες ἐλπίδες γιὰ τὸ τεῦχος Ἰουλίου—ἂν ἐκδοθεῖ.—Εὐχαριστοῦμε πάντως ὅλες τὶς τάξεις (πλὴν τῆς Δ' γυμν.) καὶ ἰδιαίτερα τὴν Γ' γυμν. διὰ τὴν προθυμία ποὺ ἔδειξαν νὰ μᾶς ἐνισχύσουν μὲ ὕλη.

ΠΕΝΘΗ

Τὸ ἀγγελοῦδι μας

ΣΠΛΑ

ἐτῶν 2

ποὺ πέθανε δίχως νὰ τὸ πάρομε χαμπάρι—ὅπως ἀκριβῶς καὶ γεννήθηκε—ἐκηδέψαμε ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ, σήμερα στὸν περίβολο τοῦ Π.Λ.Α.

Ὁ πατὴρ Ἡ μήτηρ
Ι. Κυριακόπουλος Ἀργία

Τὰ τέκνα Οἱ θεῖοι
Ἔφηβος, Ἔκπλα Α. Μωραΐτης, Α. Ἀγγέλου

Η Ε. Κ. Π. Λ. Α.

Σ' αὐτὲς τὶς λίγες γραμμὲς ποῦναι στὴ διάθεσή μας γιὰ νὰ σᾶς ποῦμε τὶ ἀκριβῶς εἶναι ἡ Ε. Κ. Π. Λ. Α., ποιὸς ὁ σκοπός της καὶ τὶ ἔχει κάνει μέχρι σήμερα, θὰ προσπαθήσομε νὰ τὸ κάνομε ὅσο τὸ δυνατὸν καλλίτερα.

Ἡ Ε.Κ.Π.Λ.Α. ὅπως λέει κι' ὁ τίτλος της εἶναι ἡ ἕνωση τῶν κοινοτήτων τοῦ Προτύπου Λυκείου Ἀθηνῶν

Μέσα στὸ σχολειό μας τὸ ἔργο τῶν κοινοτήτων εἶναι σ' ὅλους γνωστὸ καὶ δὲν χρειάζεται εἰδικὴ ἀνάλυση.

Μὲ τὴν ἕνωση αὐτὴ ποὺ κάναμε στὶς κοινότητες—ποὺ εἶναι σήμερα πραγματικότης—θελήσαμε νὰ συνδέσουμε περισσότερο τὰ παιδιὰ ὅλου τοῦ σχολείου, νὰ τοὺς δώσουμε νὰ καταλάβουν ὅτι ὅλοι εἶναι τὸ ἴδιο μαθηταὶ μὲ κοινὰ καθήκοντα καὶ κοινὰ δικαιώματα.

Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρουμε ὅτι ὅπου ὑπάρχει ἕνα καθῆκον, ὑπάρχει παράλληλα καὶ ἕνα δικαίωμα.

Θελήσαμε νὰ δώσουμε στὰ παιδιὰ νὰ καταλάβουν καλὰ ποιὰ ἀκριβῶς εἶναι τὰ καθήκοντά τους καὶ ποιὰ τὰ δικαιώματά τους σὰν μαθητές Φυσικὰ ἡ διεύθυνση καὶ οἱ κ. κ. καθηγητὲς κάθε μέρα καὶ σ' ὁποιαδήποτε ὥρα αὐτὸ προσπαθοῦν νὰ μᾶς δώσουν, ἀλλὰ ὅταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα προέρχεται ἀπὸ μᾶς τοὺς ἴδιους, ὅταν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι κατορθώσουμε νὰ φθάσουμε στὴ τέλεια μορφὴ τῆς αὐτοδιοίκησης, καὶ τῆς πειθαρχημένης ἐλευθερίας, στὰ ἰδανικὰ αὐτὰ ποὺ ἀντιπροσωπεύει ἡ δημοκρατία, ὅταν ξέρουμε ἐμεῖς μόνοι τὶ πρέπει νὰ γίνη καὶ τὶ δὲν πρέπει, κάνοντας πάντα τὸ σωστό, τότε μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ σχολεῖο θᾶχη ἐκτελέσει πέρα γιὰ πέρα τὸ προορισμό του.

Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς τῆς Ε.Κ.Π.Λ.Α. καὶ κατὰ τὴν γνώμην μας ἔχει μπῆ ἤδη στὸ δρόμο του. Τὰ παιδιὰ ἄρχισαν πιὰ μόνα τους νὰ φροντίζουν γιὰ τὴν τάξη καὶ πειθαρχία ὅλου τοῦ σχολειοῦ· μόνα τους παρουσιάζονται στὴ διεύθυνση γιὰ νὰ ζητήσουν κάτι καὶ νὰ ἐξηγήσουν μετὰ στοὺς ἄλλους πρέπει ἢ ὄχι αὐτὸ νὰ γίνῃ, ἀφοῦ προηγουμένως καταλάβουν καλὰ τὸ γιατί Ἐπίσης ἄρχισε νὰ δημιουργεῖται μιὰ ὡραία ἁμίλλα μετσὺ τῶν κοινοτήτων γιὰ τὸ ποιὰ θᾶναι ἡ καλλίτερη. Φροντίζουν ἀκόμα μόνοι τους γιὰ τὴν ψυχαγωγία τους καὶ κατορθωσαν νὰ διασκεδάσουν πολλὲς φορὲς ὁμαδικά.

Ὁ ἀθλητισμὸς διωργανώθηκε πάνω σὲ πιὸ πλατειὲς βάσεις περιλαμβάνοντας ὅλους τοὺς μαθητὲς κι' ὄχι πιὰ μεμονωμένα στοιχεῖα. Ἡ πνευματικὴ κίνηση ἔγινε πάρα πολὺ ζωηρὴ τελευταῖα πολλὲς διαλέξεις καθηγητῶν καὶ μαθητῶν ὀργανώθηκαν πάνω σὲ διαφόρου περιεχομένου θέματα. Αὐτὴ εἶναι γενικὰ ἡ ἕνωση τῶν κοινοτήτων. Αὐτὸ τὸ ἔργο της, καὶ αὐτὰ ἔκανε μέχρι σήμερα.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

Αἰσθανόμαστε ὑποχρέωσή μας νὰ ἐκφράσομε τὶς θερμότερες εὐχαριστίες γιὰ δύο εὐγενικὲς καὶ μοναδικὲς χειρονομίες ὑπὲρ τοῦ Ἐφήβου.

—Τὴν μαθήτρια Ε. Πετσοπούλου ποὺ προσέφερε ὅλο τὸ ἀπαιτούμενο χαρτὶ τῆς ἔκδοσής μας.

—Τὰ παιδιὰ τῆς ΣΤ' Δημοτικοῦ ποὺ μᾶς δώρησαν ὅλο τὸ μικρό τους ταμεῖο γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσουν.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ

Ἀνὰ τὴν μακάριον σχολὴν Π. Λ. Α. ἐγένοντο ἀρχαιρεσίαι. Μιὰ μικρὴ ματιὰ στὰ ἀποτελέσματα:

Κούρτης Πρόεδρος 8ης
Κούρτης Τσμίας 8ης
Κούρτης Πρόεδρος ΕΚΠΛΑ
Κούρτης Ἀντιπρ. ΕΚΠΛΑ στὸν Ἔφηβο
Κούρτης Ἀντιπρ. 8ης στὸν Ἔφηβο
Κούρτης Ὀπερατὲρ ἐπιδιασκοπίου
Κούρτης Ὑπεύθ. Ἀθλητ. ΕΚΠΛΑ
Κούρτης Ὑπεύθ. Ἀθλ. 6ης
Κούρτης Σία κι' ἀράξαμε
Κούρτης . . . . .

Καὶ νὰ μὴν ἰσχύει πιὰ ὁ νόμος περὶ πολυθεσίας!

ΡΩΤΑΜΕ

Κανονικὰ τὸ ἑπόμενο φύλλο τοῦ Ἔ., πρέπει νὰ βγεῖ στὶς 10 Σεπτεμβρίου. Σκεφτόμαστε ὅμως, νὰ βγοῦν κανένα δυὸ τεύχη τὸ καλοκαῖρι. Ποιὰ εἶναι ἡ προσωπική σας γνώμη; (Παρακαλοῦμε νὰ μᾶς ἀπαντήσετε ἐγγράφως καὶ ὀνομαστικὰ ὡς τὶς 30 Ἰουνίου).

Εἶναι δυνατὸ νὰ ξεφύγεις ἀπ'τὴν κατάρα τῆς γνώσης

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 3η σελίδα)

τε θὰ βλάψει οὔτε θὰ ὀφελήσει τὸν ἄλλον, γιατὶ ποτὲ δὲν θὰ γίνει κοινή.

—Ἔτσι εἶναι ὁ νόμος τοῦ πεπρωμένου ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου.

—Αὐτὸς ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὴν δεῖ δὲν θὰ τὴν δεῖ κι' ἂν ἀκόμα τοῦ παρουσιαστεῖ μπροστά του ὀλόγυμνη.

—Καὶ ὅσο διαρκέσει ὁ κόσμος θὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἡ συνείδησή τους, ἥσυχη ἢ ταραγμένη, θὰ κάνουν γιὰ τοὺς γύρω τους ὑψηλὰ ψέμματα.

—Κι'αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ὑπῆρξαν πάντα καὶ θὰ εἶναι οἱ δάσκαλοι τῆς ἀνθρωπότητας.

—Μὰ τί νὰ τὶς κάνεις αὐτὲς τὶς ἀλήθειες τὶς ἀπατηλὲς ὅταν βλέπεις τὴν ἀνθρωπότητα νὰ πορα μερίζει τὴν ἴδια τὴ ζωὴ γιὰ νὰ γονατίσει δουλικὰ μπροστά τους ;

—Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ ἀτράνταχτη αὐτὴ ἀλήθεια ποὺ εἶναι σκορπισμένη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου στὴν ἀνθρωπότητα δὲν μᾶς ἔχει ἀποκαλυφθεῖ, πῶς μποροῦμε νὰ κρίνομε καὶ νὰ καταδικάζομε μὲ τόση βεβαιότητα ;

—Πῶς μποροῦμε νὰ ξεχωρίζομε μὲ τόση βεβαιότητα τὸ ψεύτικο ἀπὸ τ' ἀληθινό ;

—Αὐτὸ ἔγκειται ἴσως στὸ ὅτι ὁ ἄνθρωπος φοβᾶται νὰ κάνει τὸ κακὸ (τιμωρία) καὶ γι' αὐτὸ θυσιαζει τὴν ἐλευθερία.

—Πολλὲς φορὲς ὅμως ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀδέσμευτος ἀπὸ δόγματα προλήψεις κ' ἔθιμα—προτιμάει τὸν πόνο ἀπὸ τὴν εὐχαρίστηση, τὴν καταστροφὴ ἀπὸ τὴ δημιουργία—γιατὶ ξέρει ὅτι ἡ δημιουργία βασισμένη σὲ ἀπατηλὴν ἀλήθεια εἶναι χαμένος κόπος.

—Οἱ ὑπάκοοι κ' οἱ ἐπαναστάτες, οἱ εὐσεβεῖς κ' οἱ ἀσεβεῖς, ὅλοι θὰ τιμωρηθοῦν στὴ δευτέρα παρουσία, γιατὶ ὅλοι θέλησαν τὴν δίχως πάλην ὑποταγὴ στὴ μοῖρα.

—Συνήθως δὲν θέτομε σὲ ἐνέργεια τὸ μυαλό μας παρὰ γιὰ νὰ ἐνεργήσομε. Εἶναι μέσα στὰ πλαίσιατῆς πράξεως ποὺ εἶναι καλουπιασμένη ἡ ἐξυπνάδα μας. Δὲν σκεφτόμοστε παρὰ γιὰ νὰ ἐνεργήσομε, δὲν σκεφτόμαστε ποτὲ γιὰ νὰ σκεφτόμαστε.

—Ναί, ἀλλὰ ἡ σκέψη ποὺ πάει πρὸς συνάντηση τῶν βιοτικῶν ὅρων εἶναι χειρότερη κι' ἀπὸ τὸ ψέμμα.

—Καὶ ἡ ἐνεργητικότητα τοῦ ἀνθρώπου, ἡ πράξη ἡ πιὸ ἀφιλοκερδὴς δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία γιὰ τό Θεό.

—Οἱ πράξεις δὲν σώζουν τὴν ψυχή. Ἀλλὰ τότε ἂν στὰ καλὰ ἔργα δὲν κρύβεται ἡ ἀλήθεια, ἂν τὰ καλὰ ἔργα δὲν εἶναι εὐχάριστα στὸ Θεό, τὶ πρέπει τότε νὰ κάνομε ;

—Ὑπάρχει μέσα στὸν κόσμον ἕνα πρᾶγμα ἀνώτερο ἀπὸ τὴ λογική, εἶναι ἡ διαίσθηση ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς δώσει τὸ Θεό.

—Ἡ ζωὴ χύνεται ἀπὸ μιὰ πηγὴ ψηλότερη ἀπὸ τὸ λογικό.

—Αὐτὸ λοιπὸν ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ ἡ λογική, δὲν εἶναι ἀδύνατο.

—Ὁ ἄνθρωπος ἔχει νὰ ὑποφέρει πολλοὺς πόνους γιὰ τὴν ἀδυναμία του.

—Ὅλα ἀρχίζουν ἐδῶ καὶ τίποτε δὲν τελειώνει.

—Ὁ Θεὸς ἀπαιτεῖ τὸ ἀδύνατο.

—Δυὸ φορὲς τὰ δύο, τέσσερα, εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ θανάτου.

—Διότι ἡ λογικὴ κι' ὁ Θεός,εἶναι τὸ σκοτάδι καὶ τὸ φῶς.

—Ὁ Θεὸς μᾶς βάζει αἰνίγματα καὶ σωπαίνει, ὅλο σωπαίνει, δὲν μᾶς προσφέρει οὔτε μιὰ σανίδα γιὰ νὰ σωθοῦμε.

—Μᾶς συνιστᾶ νὰ σταθοῦμε πλάϊ του, νὰ γίνομε Θεοί, γιὰ νὰ μὴν πέσομε στὸ κενό.

ΑΝΝΑ ΤΣΕΚΟΥΡΑ
(Ζ' Γυμνασίου)

ΑΠΟΓΕΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν 1η σελίδα)

πρα ντύματα κι' ὅλο αὐτά, τὰ πλυμμένα σανίδια στὸ πάτωμα, τ' ἀσημένα βάζα ποὺχαμε γυαλίσει καὶ τὸ ἴσιο καστρικὸ κέντημα τῆς Μόσχας μὲ δροσίζανε. Ἐγὼ θἄθελα νὰ μπορῶ νὰ κεντάω, νἄμουνα ἄξια. Θἄπαιρνα ἕνα πανί, φασμένο ἀπὸ κουκούλι, θἄπαιρνα καὶ μετάξι κίτρινο δυνατό, σὰν κάτι λουλούδια ποὺ βλέπεις στὰ ξερὰ βουνὰ πνιγμένα στὸ μέλι κι' ἕνα μὼβ ποὺ νὰ στάζει φῶς, καὶ θὰ κεντοῦσα. Θἄριχνα βελονιὲς στὴν τύχη, δῶ καὶ κεῖ, χωρὶς σκέδιο, ἔτσι μόνη μου. Θἄκανα κάτι, ποὺ νἄμοιαζε μὲ λουλούδια σὰν κι' αὐτὰ τὰ λουλούδια ποὔχει κανεὶς στὸ μυαλό του καὶ τὰ σκέφτεται δίχως φόρμα ἔτσι, ἀόριστα, παραμυθένια, κι' ὅταν τὰ βγάζεις στὸν ἀέρα λυώνουνε, σκορπίζονται, γιατὶ μόνο στὸν ἀέρα τοῦ μυαλοῦ σου μποροῦνε νὰ ζήσουνε.

Δὲ θὰ τὸ κεντοῦσα οὔτε γιὰ μαξιλαράκι, οὔτε γιὰ τραπεζομάντηλο, Θὰ τὄχα ἔτσι, σὲ κανένα συρτάρι. Καὶ κανένα ἀπόγευμα, ἄνοιξη, ποὺ θἄχε φῶς ἀπὸ κεῖνο ποὺ μένει ἀπ' τὸν ἥλιο σὰ δύνει, θὰ τὄβγαζα στὴ βεράντα γιὰ νὰ τὸ χαζέψω.

Μόλις τέλειωσε τὸ χέρι, σηκώθηκα νὰ φύγω. Ἔξω στὴν πόρτα τοῦ γιατροῦ ἤτανε δεμένο ἕνα μουλάρι. Εἶχεν ἔρθει ὁ ἐπιληπτικός, σὰν κάθε Πέμπτη ἀπ' τὸν Ἀρμυρό.

Μισόκλεισα τὰ μάτια μου. Ὁ δρόμος φαινότανε χαραγμένος στὴ γῆ μὲ βαθειὲς σκληρὲς γραμμὲς ποὺ τὸν χωρίζανε σὲ λουρίδες ἀπὸ φῶς κι' ἀπὸ σκιά. Σὰν τ' ἄνοιξα, ἤταν κάτασπρος καὶ πασπαλισμένος ἀπὸ ψιλὸ ἄσπρο ψόφιο χῶμα.

Ἔφτασα στὸ περιβόλι. Ὁ δοῦλος κοιμότανε κάτω ἀπ' τὴν πεζοῦλα. Πάνω στὴ μιά του πατοῦσα σεργιάναγε ἕνα μυρμῆγκι, κι' ὅλο ἔκανε νὰ τὸ διώξει καὶ κούναγε τὸ μεγάλο του δάχτυλο.

Ἔκοψα ἕνα ρόδι καὶ κάθισα χάμω. Θέ μου, πῶς ἔκαιγεν ἡ γῆ.

Ξαπλώθηκα μπρούμυτα καὶ τὴν ἀγκάλιασα σφιχτά. Τὴν ἔνοιωθα νὰ σαλεύει κάτω ἀπὸ τὴν παλάμη μου, λὲς κι' ἤθελε νὰ σπάσει τὸ καύκαλό της καὶ νὰ ξεχύσει τὴ φωτιὰ ποὺ τὴν ἔπνιγε. Τὴν πόνεσα, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ κάνει τίποτα κ' ἔμενε ἔτσι ἀσάλευτη, ζεματισμένη, ἄσπρη ἀπ' τὴν ξεραΐλα, καρτερική. Τὴν κύταζα, τὴν κύταζα παντοῦ, ἔτσι ὅπως δὲν ἄλλαζε, κύταζα τὰ ζουζούνια ποὺ τῆς τρέχανε καὶ τῆς χαρχαλεύανε τὸ κορμί της, τὰ χόρτα ποὔχανε στεγνώσει πάνω της, τὸ χῶμα ποὔχε πετρώσει. Κ' ἤξερα πῶς αὔριο πάλι θἄταν ἡ ἴδια.

Τσάκισα μὲ μιὰ πέτρα τὸ ρόδι, ρούφηξα τὸ ζουμί του καὶ τὸ πέταξα χάμω. Μάζεψα τὰ μαυριδερὰ λιγνά μου ποδάρια καὶ πῆρα τὸν κατήφορο κατὰ τὴ θάλασσα. Ὅταν ἀγαποῦσα κάτι, τὄχα μέσ' στὸ μυαλό μου σὲ ξεχωριστὴ φωλιὰ φυλαγμένο, κ' ἤτανε γιὰ μένα σὰ σὲ μιὰ ζέστη ποὺ νὰ σοῦ καίει τὴ μύτη καὶ νὰ σοῦ στεγνώνει τὰ μάτια, νὰ βλέπεις νὰ κρεμιέται ἀπ' τὸν ἀέρα καὶ νὰ σιγοτρέμει μιὰ στάλα νερό, Ἤθελα νὰ μὴν τὸ σκέφτομαι συχνά, γιὰ νὰ μὴν τὸ τσαλακώνω καὶ τό παληώνω, νὰ τὄχω γιὰ φορὲς ξεχωριστές.

Ἔτσι καὶ μὲ τὴ θάλασσα, ἔλεγα πῶς δέ θὰ πήγαινα κοντά της.

Κι' ὅμως κάθε μεσημέρι, ἀφοῦ πρῶτα δοκίμαζα τῆ γῆ, ἔτρεχα νὰ τὴ βρῶ. Κολλοῦσα τὸ στόμα μου στὴν ἀμμουδιά, ἐκεῖ ποὺ ἔρχότανε ν' ἀκουμπήσει κ' ἔπινα, ἔπινα, ὥσπου ἀρμύραινε, πίκριζε τὸ στόμα μου καὶ μ' ἔκαιγε τὸ λαρύγγι μου. Ἔπεφτα ἀποκαμωμένη στὴν ἄμμο. Μοῦ φαινότανε πὼς ἕνα πετσὶ μὲ τύλιγε καὶ δὲ μ' ἄφινε νὰ κάνω ἀνάσα, ἕνα πετσὶ μοῦ τύλιγε τὸ μυαλὸ ποὔχε καρκανιάσει σὰν τὸ πετσὶ τῆς γῆς. Ἤταν σὰ νὰ μὴν ἤμουνα στὴ γῆ, σὰ νὰ γύριζα ἀπελπισμένα στὸν ἀέρα ξεκάρφωτη. Ζητοῦσα κάποτε νὰ ριζώσω, νὰ κρατηθῶ, δὲ μ' ἄρεσεν αὐτό ἀλλὰ δὲν μποροῦσα, πόναγε πολὺ νὰ μὴν εἶσαι δεμένος μὲ τὴ γῆ.

Ὅταν τὸ φῶς ἔλυωσε σιγὰ-σιγά, κίνησα γιὰ τὸ σπίτι. Ἔβλεπα τὴ θάλασσα, τὰ δέντρα, τοὺς ἀνθρώπους κι' ὅλα αὐτὰ δὲ μποροῦσε νὰ τὰ ρουφήξει τὸ πετσί μου, δὲ μποροῦσα νὰ τὰ πάρω μέσα μου. Μόνη μου ἤμουνα.

Ἡ Βαγγελιὼ ἤταν στὸ παράθυρο, χάζευε τὴ σουλάτσα.

Ἡ μητέρα πήγαινε χειρότερα. Ὁ βήχας τῆς ἔκοβε τὴν ἀνάσα. τὴν κάπνισα μὲ τὸ χόρτο ποὔχε δώσει ὁ γιατρός. Εἶχε ἄσθμα.

Τὰ σεντόνια εἶχαν κολλήσει ἀπ' τὸν ἱδρῶτα πάνω στὸ γερικό της κορμί. Τῆς γύρισα τὸ μαξιλάρι ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ποὔτανε πιὸ δροσερό. Δὲ λυπόμουνα. Δὲν πονοῦσα. Δὲν μποροῦσα νὰ πονέσω. Γύρω μου ἤταν ἕνας ἀέρας ποὺ δὲν ἄφηνε νὰ φτάσει σὲ μένα ἀπ' τοὺς ἄλλους τίποτα τὸ δυνατό, τὸ καθαρὸ γραμμένο.

Ἀκούμπησα στὸ παράθυρο.

Τὰ φύλλα ἀπ' τὴ μουριὰ ξεχωρίζανε μουντά, κοφτά, ἀσάλεφτα μέσα στὸν οὐρανό.

Μόλις ἔβλεπα μέσα στὴ γλάστρα ἕνα ἄσπρο σκουλίκι. Πάσκιζε νὰ ξεκολλήσει ἀπ' τὸ φρεσκοποτισμένο χῶμα. Μόλις ξεχώριζε τὸ κεφάλι του, μὰ μάντευα τὸ κορμί του, ποὺ κουλουριαζότανε, κυλιότανε δαιμονισμένα κάτω ἀπ' τὴ λάσπη.

Μόλις μπόρεσε νὰ βγεῖ πιὸ ἔξω, κύτταξε γύρω του. Εἶδε πὼς κ' ἔξω ἀπ' τὸ χῶμα τὸ ἴδιο ἤτανε νύχτα, κ' ἔμεινε ἀσάλευτο, πετρωμένο, ἄλαλο, μιὰ μικρὴ ἄσπρη γραμμοῦλα στὸ σκοτάδι.

ΕΛΕΝΗ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ
(Η' Γυμνασίου)

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΙ

1) Κατοικῶ μέσα στὴ Ρώμη
Μὰ συγχρόνως καὶ στὴν Κῶ
Ἂν καὶ εἶμαι τόσο μέγα
ποὺ στὸν κόσμο δὲν χωρῶ.

2) Μιὰ πρόθεση δισύλλαβη
Κι' ἀνθάκι ταπεινὸ
Τιτάνα σχηματίζουνε
Μεγάλο καὶ τρανό.

3) Σὲ γενικὴ γλυκοῦ καρποῦ
Ἀρχιερέα Ἑβραῖο βάζω
Καὶ τῆς Γαλλίας ποταμὸ
Εὐθὺς παρουσιάζω.

Ροζέττα Σταυρίδου (Γ' γυμνασίου)

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Κουβεντιάζουν δυὸ μαθήτριες τῆς ΣΤ' γυμνασίου.

—Καλὲ γιατὶ εἶναι ἔτσι ἡ Ζωή;

—Εἴδες. Ἄμ ξέρω κ' ἐγώ;

Ἐπεμβαίνει κι' ἕνας ἔξυπνος ἀπ' τὴν ἑβδόμη γυμν.

—Γιατὶ ἔχει στὴν Κάρα—βίδα...

Ὕστερα ἀπὸ τὴ μοναδικὴν ἐπιτυχία τοῦ ψυχαγωγικοῦ ἀπογεύματος ποὺ ὀργάνωσεν ἡ ἑβδόμη ἀκούσαμε τὸ ἑξῆς :

—Πόθεν ἡ λέξις «ψυχαγωγῶ»

—Ἐκ τοῦ «εἰς ψῦχος ἄγω»...

Κι' ἀκόμα τρέχομε!

Κος ΜΩΡΑΪΤΗΣ: Γιὰ πές μου τὴν κλητικὴ τοῦ οὐσιαστικοῦ ὁ κύριος.

ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ : Ποιὰ θέλετε : τὴν εὐγενικιὰ ἢ τὴν ἄλλη;

Μ. Ἔ;

Α. Βέβαια. Ἡ μιὰ εἶναι : κύριε. Ἡ ἄλλη : Κύριος!

ΚΙΝΗΣΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

ΔΕΛΤΙΟ Η'. Γυμνασίου

Συνεχίζοντας τίς περυσινές παραδόσεις της ή Κοινότητά μας, έξακολουθεί νά έχει την πρωτοβουλία σέ κάθε έξωτερική ή έσωτερική κίνηση τοῦ σχολείου, πρωτοβουλία ποὺ έφέτος δικαιολογεῖται καί μέ τό ὅτι εἶναι καί ἡ μεγαλύρη τάξη του, Μέ τήν ἔναρξη τῶν μαθημάτων, σκεφτήκαμε πῶς πρέπει ν'ἀνασυσταθεῖ κ'ἡ κοινότητά μας. Μέ τήν πεῖρα πού ἔχομε σ' ὅλα σχεδόν τά διοικητικά συστήματα γιά μιά κοινότητα καταλήξαμε χωρίς περιττές συζητήσεις στό περυσινό διοικητικό σύστημα ποὺ ἀποδείχτηκε γιά καλύτερο, τόσο γιά τήν ἀποδοτικότητά του' ὅσο καί γιά τ' ἀποτελέσματά του,

Τό συμβούλιο τῆς Η' ἀποτελέστηκε φέτος ἀπό τούς πάρα κάτω: Κούρτη (ποῦ κάνει χρέη καί ταμία), Κισκήρα, Βιτζίνι, Ζήβα (γραμματέα) καί Μανουηλίδου. Οἱ τρεῖς ποὺ δέν ἔχουν ἰδιότητα, ἀποτελοῦν τό δικαστήριο. Μέ τήν ἀνασύσταση τῆς κοινότητά της ἡ Η' ὀργάνωσε μιάν ἐκδρομή γιά ν' ἀρχίσει ἔτσι ἡ κοινοτική της δράση.

Ἦταν ἡ ἐποχή ποὺ τά χιόνια εἶχαν πλημμυρίσει τήν Ἀθήνα καί τίς γύρω περιοχές. Ξεκινήσαμε κ' ἐμεῖς ἕνα πρωΐ μ' αὐτοκίνητο γιά τή Φραγκοκλησιά. Ἀπό κεῖ μέ ὁρμητήριο τήν ὡραία βίλλα τοῦ συμμαθητῆ Μυτιληναίου ἀρχίσαμε νά ἀνηφορίζομε σιγά—σιγά στίς ὑπῶρειες τῆς Πεντέλης κάνοντας χίλιες δυσκολίες μέ τά χιόνια.

Πέρασεν ἀρκετός καιρός ἀπό τότε χωρίς καμιά κίνηση, γιατί μεσολάβησαν μερικά κοινοτικά ζητήματα καί ἐπιτέλους, ἀποφασίσαμε δεύτερην ἐκδρομή στό τέρμα Πεντέλης Περάσαμε καλά. Ἄν ὑπῆρχε ὅμως περισότερη διάθεση συμμαθητικοῦ πνεύματος θά περνούσαμε πιό καλά. Ἀπό δῶ καί μπρός ἀρχίζει ἕνας ὀργασμός κοιν, κίνησης στό πνευματικό, ἀθλητικό καί ψυχαγωγικό πεδίο. Ἀρχίζει πιά ἡ κοιν. νά βρίσκει τή φυσική της σειρά: στό πνευματικό πεδίο συνδυασμένο μέ τό ψυχαγωγικό, συνδυασμός ἀπόλυτης ἐπιτυχίας. Ἀρχίζομε τήν ὀργάνωση σειρᾶς ὁμιλιῶν γύρω στήν Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης μέ ὁμιλητή τόν κ. Λαούρδα γιά τίς τρεῖς μεγαλύτερες τάξεις, Ἡ πρώτη ἀπ' αὐτές εἶχε μεγάλην ἐπιτυχία κ' ἔγινε μέ προβολή φωτεινῶν εἰκόνων, Ἀκολούθησε ψυχαγωγικόν ἀπόγευμα ποὺ ὀργάνωσεν ἡ τάξη μας. Ἐκτός ἀπό μερικά ἐνδοταξικά ἔκτροπα ἡ κοιν. δράση συνεχίζει τήν πορεία της. Τώρα ἕνα μεγαλεπίβολο σχέδιο κάνει τήν ἐμφάνισή του, ἡ μετατροπή δηλαδή τῆς αὐλῆς τοῦ σχολείου σέ γήπεδο γιά μπάσκετ καί βόλεϊ. Συναντήσαμε πολλές δυσκολίες ἀλλά σήμερα τό γήπεδο εἶναι σχεδόν ἕτοιμο χάρη στήν σχετικήν ἀρωγή τῆς ΕΚΠΛΑ. Ἡ ψυχαγωγικοπνευματική κίνηση προχωρεῖ μέ γοργό ρυθμό ἀπογευμάτων, ἐκδρομῶν κ' διαλέξεων, Τό Πάσχα ὀργανώσαμε ἕνα ἑορτάσιμο πανηγύρι στή βίλλα τῆς κοιν. στή Φραγκόκλησια, ὅπως ἐπίσης φτιάξαμε παράσταση κουκλοθέατρου γιά τούς μικρούς. Ἐκεῖνο ποὺ ἰδιαίτερα θέλουμε νά τονίσουμε εἶναι τό κοινοτικό πνεῦμα κι' ὁ καταμερισμός ἐργασίας ποὖχει ἀναπτυχθῆ στή τάξη ποὺ δείχνει ὅτι τό ἔργο τῆς κοινότητας ἔχει πετύχει τέλεια μέσα στή τάξη μας.

ΔΕΛΤΙΟ Ζ' Γυμνασίου

Ἀπό τήν ἐπανίδρυσή της (Μάρτιος) ἡ κοινότητά μαι διοικήθηκεν ἀπό τρία διαδοχικά συμβούλια. Οἱ παρακάτω ὀργανωμένες ἐκδηλώσεις εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς συνολικῆς προσπάθειας τῶν συμβουλίων αὐτῶν σέ ὅλες ἀνεξαιρέτως ἐκλήθηκαν νά συμμετάσχουν καί οἱ καθηγητές μας.

Τό τωρινό συμβούλιο ἀποτελεῖται ἀπό τούς: Κυριακόπουλο, Κολλάρου, Σαββίδη, Ἀλεξανδράκη καί Πετσόπουλο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ

Ὁμαδικές μεταβάσεις (ὅλες εἶχαν ἐπιτυχία): 1) σέ τρεῖς συμφωνικές συναυλίες τῆς κρατ. ὀρχ. 2) στήν ἔκθεση ζωγραφικῆς στόν Παρνασσό, 3) Στό «Κεντρικόν» τό πένθος ταιριάζει στήν Ἠλέκτρα (Ο' νήλ.)

Μέ πρωτοβουλία τῆς τάξη- μας, ὀργανώθηκαν ἀκόμα δύο ὁμιλίες τοῦ κ. Δημητριάδη γιά τ' ἀγόρια τῶν δύο μεγαλυτέρων τάξεων. Εἶχαν πολύ ἐνδιαφέρον. Δωρήσαμε στήν τάξη μας μιά ξυλογραφία τοῦ Παλαμᾶ ἀπ' τόν Γραμματόπουλο.

Τέλος ὀργανώσαμε ἕνα μουσικοφιλολογικόν ἀπόγευμα στό σπίτι τῆς συμμαθήτριας μας Α. Τσεκούρα. Μέ πολλήν ἐπιτυχία.

Γιά τίς διακοπές θά φτιάξομε φροντιστήρια προαιρετικά ἕνα τοῦ κ. Λαούρδα ποὺ θά μᾶς εἰσαγάγει στό Ἑλληνικό Πνεῦμα καί δεύτερο τοῦ κ. Μωραΐτη ποὺ θά μᾶς εἰσαγάγει στήν Νεοελληνική λογοτεχνία,

Ἀκόμα ἡ συμμαθήτρια μας Μύλερ μᾶς ἐμίλησεν ἕνα πρωΐ μέ θέμα: ἡ Πίστη.

ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟ. (Μόνοι μας ἤ μέ ἄλλες τάξεις μαζί).

Ἐκδρομές: 1) Ἐκάλη (ἐπιτυχής), 2) Πεντέλη (μᾶλλον ἐπιτ.), 3) Δαφνί (ἐπιτ.), 4) Φραγκόκλησια (μᾶλλον ἐπιτ.), 5) Βουλιαγμένη (ἐπιτ.).

Ἀπογεύματα: 1) Μετά τήν ὁμιλία τοῦ κ. Λαούρδα γιά τίς τρεῖς μεγάλες τάξεις (μᾶλλον ἀποτυχ.) 2) Ἀπόγευμα γιά τίς δυό μικρές τάξεις Γ' καί Δ' (ἐπιτυχής).

Ἡ ἐσωτερική ὀργάνωση τῆς Κοιν. δέν μᾶς ἱκανοποιοῦσε. Τελευταῖα ὅμως βελτιώθηκε σημαντικά. Θ' ἀρχίσει νά λειτουργεῖ καί τό δικαστήριό μας,

Ὅσο γιά τό ἦθος τῶν μαθητῶν καί τό ὕψος τοῦ πνευματικοῦ τους ἐπιπέδου μποροῦμε νά ποῦμε πῶς βρίσκεται πολύ ψηλά.

Ὁ Κος Μωραΐτης μᾶς βοήθησε συμαντικά στήν κοινοτική μας ζωή. Ὅπως καί τελευταῖα ἡ δνις Παπαδημητρίου,

Ἡ ΕΚΠΛΑ τέλος, μᾶς ἀνέφερε σάν «χειρότερη κοινότητα» τοῦ σχολείου (μᾶλλον ἐπιτυχές).

ΔΕΛΤΙΟ ΣΤ' Γυμνασίου

Ἡ Κοινότης μας, ἀνασυστήθηκε μέ τήν προτροπή τῆς ἔδρας. Γιά τήν ἐκλογή τοῦ συμβουλίου ὑπῆρχε παράδοση ποὺ δέν ἔσπασε. Στήν ἀρχή, ἀκολουθήσαμε τούς τύπους καί τούς πιό στοιχειώδεις μάλιστα, ἀφοῦ Καταστατικό δέν ὑπῆρχε. Ἡ Κοινότητά μας ἄνοιγε ἕναν καινούργιο δρόμο γιά νά συντροφέψῃ οὐσιαστικώτερα τή φετεινή μας σχολική χρονιά.

Ἐπί πρώτου συμβουλίου διοργανώσαμε μιά ἐπιτυχέστατη ἐκδρομή στήν Πεντέλη καί πήγαμε στό θέατρο μιά φορά.

Ἕναν καιρό ἐκάναμε ἐκεῖνο τό περίφημο ἁμάρτημα ποὺ λέγεται καζοῦρα: τό καθε στῶς ἀνετράπη ἀπό τήν ἔδρα καί ἡ κατάστασις τῆς μακαριότητος μετεβλήθη. Μέσα στήν ἄνωθεν ἀπειλητική καί κάτωθεν ἀπαυδισμένη καί ἐπαναστατική ἀτμόσφαιρα ψηφίστηκε, μέ τή σύσταση τῆς ἔδρας πάντα, καταστατικό καί καινούργιο συμβούλιο. Τό τελευταῖο διατηροῦσε τήν παραδοσή του ἔφερνε ὅμως καί τή σφραγῖδα τῶν περιστάσεων.

Στό μεταξύ, τά κοινοτικά τοῦ σχολείου ὀργανώθηκαν ἔτσι ποὺ ν' ἀπαιτοῦν δουλειά καί συγκέντρωση. Γνωριστήκαμε ἀνάμεσα μας καί μέσα στήν προσπάθεια ν' ἀπαλλαχτοῦμε ἀπό τή δυσμένεια τῆς ἔδρας, λίγο—λίγο ἀποτελέσαμε ἕνα σύνολο πιό συνειδητό πιό δραστήριο, περισσότερο κοινοτικό. Δώσσμε τρεῖς ὁμιλίες καί ἀπολαύσαμε μιά ἐκδρομή σ' ὅλο τό διάστημα. Ἔπειτα ἦρθε τό Πάσχα· τά κορίτσια τῆς τάξης βοήθησαν στό στόλισμα τοῦ Ἐπιτάφιου.

Μετά τίς διακοπές ξαναβρεθήκαμε σά νάχε περάσει μιά μέρα μόνο. Διοργανώσαμε μιά ὁμιλία καί ἕνα ψυχαγωγικό ἀπόγευμα ποὺ δέν εἶχε ἀπόλυτη ἐπιτυχία ἀλλά εἴμαστε σίγουροι πῶς θά βροῦμε τί πρέπει νά γίνεται γιά νά διασκεδάζουμε πραγματικά, ὅταν εἴμαστε πολλοί. Ἔπειτα προτείναμε ἐσωκοινωτικές διαλέξεις-συζητήσεις ποὺ ἀπορρίφθηκαν γιά ἔλλειψη χρόνου ἀπό τήν ἔδρα. Ἡ τελευταία μας δήλωσε πῶς παιδιαρίζουμε καί δέν ἔχομε τά πνευματικά προβλήματα ποὺ μᾶς ταιριάζουν.

Ἡ μομφή προκάλεσε τήν κοινότητα (ποὺ εἶχε σχηματισμένη γνώμη πάνω σ' αὐτό) ἀλλά δέν ἔγινε συζήτηση γιατί ἔπεσε ἀπαγόρευση ἐπί τάς ἐπαναστατημένας κεφαλάς ἡμῶν.

Ἡ προχθεσινή μας Βάρκιζα μᾶς ἔδωσε πολλή χαρά περάσαμε θαυμάσια. Πετυχημένη στάθηκε καί ἡ ὁμιλία μέ θέμα τό Γκρέκο.

Ἀλλά τοῦτες τίς μέρες, παραμονές ἐξετάσεων ἐνῶ ἔχουν πάψει οἱ συνεδριάσεις καί οἱ διοργανώσεις, τό σύνολό μας ἀκμάζει.

Ἡ κοινή ἀγωνία τόνωσε τήν οὐσιαστική μορφή τῆς Κοινότητας καί ποτέ δέ μᾶς βρίσκει πιό ὀργανωμένους πιό συνδεδεμένους.

Αὐτά γιά φέτο. Εὐχαριστοῦμε θερμά τόν καθηγητή τῆς τάξης κύριο Λαούρδα καί τή Δεσποινίδα Παπαδημητρίου ποὺ τόσο μᾶς βοήθησαν.

Καί τοῦ χρόνου ὅλα θά πᾶνε καλύτερα.

ΔΕΛΤΙΟ Ε'α Γυμνασίου

Ἡ τάξη μας εἶναι ἡ τέως θρυλλική Δ'α ἀλλά εἴτε γιατί μεγαλώσαμε καί ἀφήσαμε τό ὕφος τῆς Παναγίας, εἴτε γιατί τά «τελευταῖα γεγονότα» (κι' ὄς εἶναι τοῦ Δεκέμβρη) μᾶς κτύπησαν στό κεφάλι, εἴμαστε ἡ σημερινή Ε'α ἤτοι τρελλοκομεῖο.

Καί τώρα μερικά γιά τή διοικησή μας.

Ἐπειδή τό ἀξιότιμον διοικητικό συμβούλιο νομίζει ὅτι δέν εἶναι ἀρκετά μεμυημένο στά μυστικά τοῦ Συνταγματικοῦ δικαίου δέν ἔβγαλε καταστατικό.

Ἔτσι ἡ τάξη μας αὐτοδιοικεῖται δηλαδή ἕκαστος διοικεῖ ἑαυτόν.

Ἡ κοινότητά μας γεννήθηκε μιά μέρα σκοτεινή καί ἄραχλη' αὐτό φαίνεται τήν ἐπηρέασε καί ὅλες οἱ πράξεις της εἶχαν τό χρῶμα τῆς γενεθλίου ἡμέρας. Τά σεβραστά—τά σεβαστά ἤθελα νά πῶ—μέλη τοῦ διοικητικοῦ κανόνιζαντά ζητήματα τῆς τάξης σύμφωνα μέ τό εὐαγγέλιο. Ἡ δεξιά τους δέν ἤξερε τί ποιοῦσε ἡ ἀριστερά. Ὁ κύριος ἐπιμελητής τῆς ἡτυχίας ἰσχυριζόταν ὅτι θά κάνει τά παιδιά «νά κάτσουν καλά». Δέν τό κατάφερε ὅμως καί ἔτσι παραιτήθηκε. Μαζί του ἔπεσε καί ὅλη ἡ Κυβέρνηση δεξιοαριστερᾶς.

Ἡ παροῦσα κοινότης μας γεννήθηκε μέραν ἡλιόλουστον γι' αὐτό ἐλπίσσμε ὅτι θά ἔρθη σέ ἀντίθεση μέ τήν ἄλλη.

Αὐτή ὅμως ἐμιμήθηκε σέ ὅλα τήν προηγούμενη μέ τήν διαφορά ὅτι ἡ ἀριστερά της δέν ἤξερε τί ποιεῖ ἡ δεξιά.

Καί νά πῶς δουλεύουν τά ὑπουργεῖα μας, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν (ταμίας) τά ζαχαροπλαστεῖα τόν ἔχουν τακτικό πελάτη γιά εὐνοήτους βέβαια λόγους.

Ὑπουργεῖον Ἀσφαλείας (ἐπιμελητής) εἶναι φασίστας! Δέν ἐπιτρέπει νά μιλήση κανείς !!!

Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης (δικαστήριο) Συνέρχεται συχνά καί ἐνθαρρύνει τόν ἐπιμελητή στό προδοτικό του ἔργο, τιμωρῶντας αὐτούς ποὺ ἄνοιξαν τό στόμα τους — ἔστω καί νά χασμουρηθοῦν.

Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν καί Ἐξωτερικῶν (πρόεδρος).

Τά καταφέρνει τόσο ὡραῖα ὥστε πάντοτε βρισκόμαστε σέ ἐμπόλεμο κατάσταση μέ τίς ἄλλες τάξεις

Ὑπουργεῖον Ὑγιεινῆς (ἀθλητικό τμῆμα)

Ὑγείαν ἔχει τό αὐτό ποθεῖ καί δ' ὑμᾶς.

Μετά ἀπ' αὐτά σκεφθήκαμε ὅτι δέν ἐπέτυχε καί ἡ κοινότης Νο 2 καί πολλοί ποὺ πραγματικά μᾶς συμπαθοῦν μᾶς εὐχήθηκαν νά τά χιλιάσωμε.

ΔΕΛΤΙΟ Ε' β' Γυμνασίου

Τό τελευταῖο καιρό σημειώνεται μιά συνεχής βελτίωσις τῆς κοινότητός μας. Οἱ συνεδριάσεις γίνονται μέ σχετικῶς περισσότερη τάξη, καί ἐνῶ στήν ἀρχή μερικοί μαθηταί ἀδιαφοροῦσαν, τώρα οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς κατάλαβαν τί ὑποχρεώσεις ἔχουν ἀπέναντι τῆς κοινότητος.

Οἱ προσπάθειές μας αὐτές δέν ἄργησαν νά καρποφορήσουν. Ἐπετύχαμε δέ ἀρκετά πράγματα, σέ μικρό σχετικά χρονικό διάστημα. Νά μέ λίγα λόγια τά κυριώτερα σημεῖα τῆς δράσεώς μας: Πρῶτα πρῶτα πήγαμε δυό ἐκδρομές, Μία στήν Πεντέλη, καί τήν ἄλλη στή Βουλιαγμένη, Ἡ δεύτερη ἦταν πολύ καλλίτερη ἀπό τή πρώτη, καί μέ περισσότερον κοινοτικό πνεῦμα. Κατόπιν, ἄν καί τό ταμεῖο μας εἶναι πτωχό, διότι ἐν συγκρίσει μέ τίς ἄλλες τάξεις εἴμαστε πολύ λίγα παιδιά, ἀγοράσαμε μιά σαμπρέλλα πρός 1400 δραχ. ἡ ὁποία ὅμως ἦταν καθῶς φαίνεται σάπια καί σχίστηκε μέσα σέ δύο ἡμέρες.

Τίς ἡμέρες τοῦ Πάσχα εἴχαμε ἀρκετή δράση, Ἐκτός ἀπό τά εὐχητήρια γράμματα ποὺ στείλαμε σέ ὅλους τούς καθηγητάς μας καί στούς ἄρρωστους συμμαθητάς μας, στείλαμε ἐπίσης στούς τελευταίους καί ἀντιπροσώπους τῆς κοινότητος τήν δέ ἑορτή τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου στείλαμε ἀπό ἕνα μικρό δῶρο εἰς τούς ἑορτάζοντας καθηγητάς.

Τήν τρίτη 22)5 εἴχαμε τό πρῶτο ψυχαγωγικό ἀπόγευμα μαζύ μέ τήν Εα' τό ὁποῖον εἶχε ἀρκετή ἐπιτυχία, διότι εἶχε καί ἀθλητικό καί ψυχαγογικό περιεχόμενο. Κάθε Τρίτη θά ἐπαναλαμβάνεται τακτικά. Τήν Πέμπτη τό ἀπόγευμα τῆς 24)5 πήγαμε στόν Κεραμεικό,

Αὐτό ποὺ προσπαθοῦμε νά κατευθύνη ὅλες μας τίς ἐνέργειες εἶναι ἡ ἀγάπη καί ὁ πραγματικός πόνος γιά ὅλους τούς συμμαθητάς μας.

ΔΕΛΤΙΟ Δ' Γυμνασίου

Ἡ τάξη μας φέτος κινήθηκε ἀρκετά, τὴν ὤθηση αὐτὴ μᾶς τὴν ἔδωσε ἡ ΕΚΠΛΑ.

Ὡς τώρα ἡ πνευματικὴ καὶ ψυχαγωγικὴ κίνηση εἶναι ἡ ἑξῆς: Ὀργανώσαμε μία ἐκδρομὴ μὲ τὴν Γ' Γυμνασίου στὴν Βουλιαγμένη καὶ εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία. Ἔπεσαν μόνον μερικὲς τιμωρίες γιατὶ μερικὰ παιδιὰ κάνανε μπάνιο. Ἐπίσης διωργανώθηκαν πνευματικὰ ἀπογεύματα καὶ ψυχαγωγικὰ γιὰ τὴ Γ' καὶ Δ' Γυμνασίου τὸ πρῶτο ἔγινε τὸ Σάββατον 26 5 45.

Μίλησε ὁ κύριος Κ. Μανιαδάκης μὲ θέμα: «ἡ Ἀκρόπολη» μὲ προβολὲς φωτεινῶν εἰκόνων τοῦ Παρθενῶνα καὶ τῆς Ἀκρόπολης. Ἀκολούθησε ἕνα ψυχαγωγικὸ ἀπόγευμα μὲ διασκεδαστικώτατα παιχνίδια. Ἔγινε ἕνας διαγωνισμὸς τραγουδιοῦ. Τὸ πρῶτο βραβεῖο (8 μπισκότα) τὸ πῆρε ὁ Γ. Ἀναγνώστου. Δεύτερον πνευματικὸν ἀπόγευμα θὰ γίνῃ τὴν 31-5-45 Πέμπτη. Θὰ ἀρχίσῃ μὲ μία ὁμιλία τῆς τάξης μας μὲ θέμα: «ἡ Ἀγγλία» θὰ ἀκολουθήσει ἐπίσης ψυχαγογικὸ ἀπόγευμα ὠργανωμένη ἀπὸ τὴν Ζ' Γυμνασίου.

Τὴν Τρίτην 2-5-45 θὰ γίνῃ ἐκδρομὴ στὴν βουλιαγμένη. Ἂς ἐλπίσωμε ὅτι θὰ πετύχῃ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ψυχαγωγικὴ καὶ Πνευματικὴ κίνηση τῆς τάξης.

Ὅσο γιὰ τὰ ἀθλητικὰ ἔχει ὀργανωθῆ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς τάξης μας καὶ προπονοῦνται τακτικὰ Δευτέρα καὶ Τετάρτη στὸ Πανελλήνιο.

Τὰ κορίτσια ἐνδιαφέρονται γιὰ πίνγκ πόνγκ καὶ θέλουν νὰ κάμουν ὁμάδα βόλεϊ.

Ἡ ἐμφάνιση τῆς τάξης καλυτέρεψε αἰσθητὰ ἂν καὶ ἀκόμα δὲν διορθώθηκαν ὅλοι ὅπως τὸ θέλουμε.

Ὑπάρχει ἀρκετὸ κοινοτικὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ ἀντίδραση εἶναι σποραδική.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ κίνησις τῆς Δ'. Τάξεως ντ.

ΔΕΛΤΙΟ Γ'. Γυμνασίου

Σᾶς παρουσιαζόμαστε :

Γ' Γυμνάσιον ν. τ. ἡ μικρότερη τάξη τοῦ Γυμνασίου, ἀλλὰ μεγαλύτερη στὴν ζωηρότητα καὶ ...στὸ μυαλό.

Ἔχει ἀρχίσει πρὸ πολλοῦ τὸ σχολικὸ ἔτος κι' εἶναι ἀνάγκη νὰ ποῦμε μερικὰ πράγματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν τρελλοτάξη μας.

Τέλη Ἰανουαρίου.

Ἡ θρυλικὴ ἐποχὴ τῶν ἐκλογῶν.

Σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦσχολειοῦ συζητᾶν γιὰ αὐτὸ τὸ σπουδαῖο γεγονός.

Σὲ μερικὲς γωνιὲς μερικοὶ φιλονικοῦν γιὰ τὰ προεδριλίκια καὶ δόστου, χειρονομίες, ἀντιρρήσεις καὶ καμιὰ κατακεφαλιά.

Ἔφτασ' ἡ μεγάλη στιγμὴ

Κόβουμε χαρτάκια—τὰ ψηφοδέλτια—καὶ ἀπάνω γράφουμε τοὺς «ἀγαπητοὺς» μας προέδρους.

Τὰ χαρτιὰ διαβάζονται.

—Πρόεδρος Λάππας. ἀντιπρόεδρος Σίσκος

—Πρόεδρος Λάππας, ἀντιπρόεδρος Πάντος.

Ὅσες φορὲς οἱ Λαππαδικοὶ ἀκοῦν τὄνομα Λάππας, ἀγαλλιάζουν, οἱ ἄλλοι σκύβουν τὸ κεφάλι.

Κι' ἔτσι βγῆκαν τ' ἀποτελέσματα.

Πρόεδρος Λάππας. Ἀντιπρόεδρος Πάντος Ταμίας Σίσκος. Γραμματεὺς Σταυρίδου.

Τώρα τὸ «φλέγον ζήτημα» Τὸ ταμεῖο, Τὸ ταμεῖο μέχρι πρὸ ὀλίγου δὲν εἶχε τίποτα !!!

Κι' ἡ δεσποινὶς Κοκολάκη φώναξε :

—Ὅταν βλέπεις ἔχετε χρήματα πᾶτε καὶ ἀγοράζεται «κοκοράκια» καὶ «πίπες».

Ὁ Ζηλιωτάκης ὅμως, τὸ μωρὸ τῆς τάξης διαμαρτύρεται.

—Δεσποινίς, ὅλα θὰ διωρθωθοῦν ἅμα κάνουμε ὁμάδες. Γίνηκε ἡ ἐπιθυμία του. Καὶ πράγματι κάτι γίνηκε. Ἔφτασε τὸ Πάσχα. Ἔπρεπε νὰ κάνουμε φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς. Τὰ χρήματα τοῦ ταμείου τὰ πήγαμε καὶ τὰ μοιράσαμε σὲ διάφορες οἰκογένειες.

Ἡ τάξη ἄρχισε τώρα πιὰ νὰ κινῆται κανονικά. Βγάλαμε ὑπεύθυνο ψυχαγωγικοῦ, ἀθλητικοῦ καὶ πνευματικοῦ.

Τὸν ψυχαγωγικὸ γιὰ τὰ χάχανα, τὸν ἀθλητικὸ γιὰ τὶς μπουνιὲς καὶ τὸν πνευματικὸ γιὰ τὴν φιλοσοφία τῆς τάξης.

Ὁ ὑπεύθυνος τοῦ ἀθλητικοῦ Γουργουρῆς ἔφιαξε μὲ τὴν βοήθεια πολλῶν ξεφτεριῶν ὁμάδα ποδοσφαίρου. Τὸ ταμεῖο τῆς ὁμάδας περιέχει 500 δρχ. Τώρα μὲ τὴν βοήθεια τοῦ κ. Πενέση θὰ γίνουν κι' ἄλλες ὁμάδες.

Μετ' αὐτὰ ἡ δεσποινὶς Κοκολάκη κι' ὁ κ. Σωτῆρος «ἐδέησαν» νὰ μᾶς πᾶν ἐκδρομὴ στὴ Βουλιαγμένη. Πολὺ ὡραῖα περάσαμε τότε. Βαρκάδα ἥλιος, ἄμμος, θάλασσα καὶ πεῦκα ἦταν στὴν διάθεσή μας. Ἐπειδὴ ἡ δεσποινὶς Κοκολάκη ἔμεινε εὐχαριστημένη ἀπ' τὴν ἐκδρομὴ θὰ μᾶς ξαναπάει.

Μὰ σταθῆτε ἀρκετὰ εἴπαμε καὶ φοβᾶμαι μὴν βγάλω στὴν φόρα καὶ μερικὲς ἀσυγχώρητες καζοῦρες. Λοιπὸν αὐτὴ εἶναι ἡ κίνηση τῆς μικρῆς Γ' τάξεως τοῦ Γυμνασίου.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Μὲ τὴν ἐπανάληψη τῶν μαθημάτων ξαναρχισε καὶ ἡ ἀθλητικὴ κίνηση τοῦ σχολείου μας καὶ ἔγιναν πολλὲς προσπάθειες γιὰ τὴ συστηματοποίηση καὶ διοργάνωσή της.

Στὴν ἀρχὴ ἡ κίνηση αὐτὴ περιορίστηκε στὶς προπονήσεις τῶν διαφόρων ὁμάδων, ἀπὸ τὶς ὁποίες βγῆκαν καινούργια στελέχη, γιὰ νὰ γεμίσουν τὰ κενά, ποὺ σχηματίστηκαν μὲ τὴν ἀποχώρηση διαφόρων μαθητῶν ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς κανονικὲς ὧρες γυμναστικῆς ὁρίστηκαν καὶ δύο ἀθλητικὰ ἀπογεύματα. Σ' αὐτὰ τὰ ἀπογεύματα ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου ἀσκοῦνται στὰ διάφορα σπόρ, μὲ τὴν ἐπίβλεψη καὶ ὁδηγία τῶν γυμναστῶν μας κ. κ. Πενέση καὶ Χατζηθεοδώρου.

Ἐπίσης ἡ κοινότης τοῦ Η' γυμνασίου ἀνέλαβε νὰ διαμορφώσει τὸ πίσω μέρος τῆς αὐλῆς σὲ γυμναστήριο. Ἡ δουλειὰ βρίσκεται τώρα στὸ τέλος καὶ ἐλπίζουμε σύντομα νὰ τὸ ἐγκαινιάσουμε.

Ἐκ ἄλλου γίνεται μιὰ ἄλλη προσπάθεια ἐκ μέρους τοῦ σχολείου μὲ σκοπὸ κυρίως μὲν νὰ κάνει τὰ παιδιὰ νὰ ἀγαπήσουν τὰ σπόρ, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ παρακολουθήσει τὴν πρόοδο κάθε μαθητὴ στὴ σωματική του ἐξάσκηση. Ἔτσι προχθὲς μ' αὐτοὺς τοὺς σκοποὺς ἔγινε ὁ πρῶτος «ἐτήσιος ἀθλητικὸς διαγωνισμὸς» μεταξὺ τῶν παιδιῶν τῶν τεσσάρων τελευταίων τάξεων τοῦ γυμνασίου.

Παράλληλα πρὸς ὅλα αὐτὰ τὸ ἀθλητικό μας τμῆμα ἀποφάσισε νὰ συνεχίσει τὶς ἐξωτερικές του συναντήσεις μὲ ἄλλες ὁμάδες.

Τὴν ἀρχὴ τὴν ἔκανε ἡ ὁμὰς τοῦ basket-ball.

Π. Λ. Α.—ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ Γ.Σ.=32-31

Ἡ πρώτη ἐξωτερικὴ συνάντηση τῆς ὁμάδος τοῦ σχολείου μας κατὰ τὸ 1945 ἔγινε στὶς 15 Ἀπριλίου μὲ ἀντίπαλο τὴν ἐφηβικὴ ὁμάδα τοῦ Πανελληνίου Γ. Σ.

Ἐκάναμε καλὴ ἀρχὴ νικῶντας μὲ 32-31. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς δύσκολα κερδίσαμε, ἀλλὰ ἴσως νάφταιγε εἴτε ἡ ἀπουσία τοῦ Κόχειλα καὶ τοῦ Ἑρμογενη ἴσως τὸ ὅτι ἦταν πρῶτο παιγνίδι. Κατεβήκαμε, σ' ἕνα γήπεδο ποτισμένο, ἀπὸ τὴ βραδυνὴ βροχή, μὲ πολὺ κέφι, κι' εὐτυχῶς ἔτσι φύγαμε.

Ἔπαιξαν ὁ Κισκήρας, ὁ Κούρτης Ι καὶ ΙΙ, ὁ Βιτζίνι, ὁ Δέτσικας, ὁ Ναοῦμ καὶ ὁ Ἐμμανουήλ.

Παρ' ὅλη τὴ γρουσουζιά, ποὺ εἶπε κάποιος, πῶς φέρνει τὸ βρεμμένο χῶμα καὶ παρ' ὅλα τὰ γλιστρήματα ἀρχίσαμε μιὰ χαρά.

Φαίνεται πῶς στὴν ὁμάδα μας ἡ νευρικότης εἶναι ἀχώριστη συνήθεια ὥσπου νὰ τὴν διώξῃ ἡ αἰσιοδοξία. Ἔτσι κι' ἔγινε τότε.

Ἀνοίξαμε τὸ σκὸρ καὶ κερδίζαμε μὲ 6-2, ὅταν ἐκδηλώνεται «ἐχθρικὴ ἐαρινὴ ἐπίθεση» καὶ χάναμε μὲ 16-8. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ἀρχίζει τὸ δρᾶμα

Ἐξ ἄλλου ἡ φιλοτιμία μᾶς ἔλεγε, ὅτι στὸ πρῶτο παιγνίδι ἔπρεπε νὰ κερδίσουμε γιὰ νὰ πάρουμε φόρα : ζητᾶμε ἀπὸ τὸ ἀρχηγεῖο ἐνισχύσεις κι' ὅταν ἔφθασαν ξαναρχίσαμε.

Λίγες γρήγορες ἀλλαγές, μερικὰ σούτ, κάμποσα καλάθια, πάλι ἀλλαγὲς καὶ ἡ σφυρίχτρα τοῦ διαιτητοῦ σημειώνει τὸ τέλος 30-30. Ἀδύνατο μὲ ἰσοπαλία δὲν φεύγαμε. Πέντε λεπτὰ παράταση.

Ξαναρχίζουμε. Δυὸ τρεῖς πάσες...ἕνα σούτ... καλαθιά. Κερδίζουμε ὅταν σημειώνεται φάουλ εἰς βάρος μας. Χτυπιέται καὶ ἡ διαφορὰ λιγοστεύει 32-31.

Νεκρικὴ σιγὴ καὶ ξάφνου τὸ σφύριγμα τοῦ τέλους Νικήσαμε.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ— Π.Λ.Α.—27-9

Ἡ ρεβὰνς τοῦ προηγουμένου ἦταν μιὰ πανωλεθρία μας. Χάσαμε γιατί...

Ἀλλὰ τὶ χρειάζονται οἱ δικαιολογίες ; Οἱ ἀντίπαλοί μας ἦταν ἄσσοι καὶ ἐμεῖς νεόβραστοι. Πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν. Μόνο ἂν προπονηθοῦμε συστηματικά, τότε μόνο θὰ μποροῦμε νὰ κερδίζουμε τὸ 27-9 ἂς μᾶς γίνει μάθημα.

Γιὰ νὰ σᾶς φύγει ὅμως ἡ κακὴ ἐντύπωση ἀπὸ τὸ παραπάνω κακὸ παραθέτουμε γιὰ ὅσους δὲν θυμοῦνται καὶ γιὰ τοὺς νέους τοὺς μέχρι τώρα ἀγῶνες τῆς ὁμάδος μας basket-ball.

Π.Λ.Α.—ΦΡΟΝΙΜΑΣ=26-24
ΜΑΚΡΗ—Π.Λ.Α.=44—13
Π.Λ.Α.—ΒΑΡΒΑΚΕΙΟ=26-25
Π.Λ.Α.—ΒΑΡΒΑΚΕΙΟ=24-21
Π.Λ.Α.—Ε' ΓΥΜΝΑΣΙΟ=34-24
Π.Λ.Α.—ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ=32-31
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ—Π.Λ.Α.=27 9

Α' ΕΤΗΣΙΟΣ ΑΘΛΗΤ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἔγινε στὶς 25 Μαΐου στὸ Πανελλήνιο.

Ἔλαβαν μέρος παιδιὰ ἀπ' τὶς μεγαλύτερες τάξεις τοῦ γυμνασίου σὲ μιὰ προσπάθεια συναγωνισμοῦ καὶ ἐξάσκησης.

Φυσικὸ ἦταν στὰ ἀγωνίσματα νὰ νικήσουν οἱ ὁπωσδήποτε πιὸ μεγάλοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι δὲν παρητήθησαν εὔκολα. Π.χ. στὸ ἅλμα εἰς ὕψος ὁ Σπανομιχάλης (Ε'α) πήδηξε τὸ 1.30 μ., ἐνῶ ἄλλοι μεγαλύτεροί του ἔμειναν πολὺ πιὸ κάτω. Τὸ ἴδιο στὸ ἅλμα εἰς μῆκος ὁ Κορζῆς (Ε'α) πήδηξε γύρω στὰ 5 μ. καὶ ἂν εἶχε καιρὸ ἴσως νὰ ἔφτανε στὰ 5.20 μ.

Αὐτὸ μᾶς ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἐξάσκησι ἀπὸ μικρὴ ἡλικία κατορθώνει πάντα τὰ καλύτερα τὴ διαφορὰ στὰ χρόνια.

Κυρίως παρατηρήθηκε προθυμία γιὰ συμμετοχὴ κι' ἂς ἔστειλε ἡ Ζ' μονάχα ἕνα ἀντιπρόσωπο. Ὁ δρόμος τῶν 100 μ. ἔγινε σὲ τρεῖς σειρὲς μὲ τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα :

Α' σειρὰ. 1) Σπανομιχάλης (Ε'α) 14'', 2) Ζήβας (Η') 14''5.

Β' σειρά. 1) Λαγούτης (Στ') 13''4, 2) Κούρτης Ι1 (Στ') 13''6, 3) Κισκήρας (Η') 13''8.

Γ' σειρά : 1) Μυτιληναῖος (Η') 12''8, 2) Παπαδάκης(Στ') 13'', 3) Μάντικας (Στ') 13''2.

Τὰ ρεκὸρ τῆς τρίτης σειρὰς θεωροῦνται σὰν τελικὰ ἀποτελέσματα.

Σὸ ἅλμα εἰς ὕψος ἀγωνίστηκε πλῆθος παιδιῶν κι' ἔδωσαν τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα :

1) Μυτιληναῖος (Η') 1.45 μ., 2) Δέτσικας (Η') 1.40 μ., 3) Κισκήρας (Η') 1.35 μ.

Ἅλμα εἰς μῆκος : 1) Δέτσικας (Η') 5.35 μ , 2) Λαγούτης (Στ') 5.05 μ., 3) Μάντικας (Στ') 5 μ.

Ἐλπίζουμε στοὺς προσεχεῖς ἀθλητικοὺς ἀγῶνες, ποὺ θὰ γίνουν στὶς πρῶτες μέρες τοῦ Ἰουλίου, νὰ καταριφθοῦν τὰ παραπάνω ρεκὸρ.

ΑΛΚΗΣ ΔΕΤΣΙΚΑΣ
(Η' Γυμνασίου)

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΕΙΣΠΡΑΚΤΟΡΑΣ : Ποῦ θὰ κατέβεις παιδί μου;

ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ : Στὸ Ρόζεβελτ

Ε. Ποῦ;

Κ. Στὸ Ρόζεβελτ.

Ε. Τί λές; τρελάθηκες;

Κ. Ὄχι. Ἀφοῦ ἡ ὁδὸς Ἀκαδημίας ἔγινε ὁδὸς Ρόζεβελτ, γιατὶ κι' Ἀκαδημία νὰ μὴ γίνῃ Ρόζεβελτ;

Ε. .....